

PROTIVNÍCI

MARISSA MEYEROVÁ

POKRAČOVÁNÍ BESTSELLERU

Renegáti

Protivníci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová

Protivníci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PROTIVNÍCI

DRUHÁ KNIHA
RENEGÁTSKÉ
TRILOGIE

PROTIVNÍCI

MARISSA MEYEROVÁ

EGMONT

Pro Garretta a Gabriela, budoucí superhrdiny

Original title: *Archenemies*

Renegades: copyright © 2018 Rampion Books, Inc.

All rights reserved.

First published by Feiwel and Friends,

An imprint of Macmillian Children's Publishing

Cover illustration © Robert M Ball 2018

Cover design by Macmillian Children's Publishing

PROTIVNÍCI. Copyright © 2018 by Marissa Meyer. All rights reserved.

First published by Feiwel and Friends, an imprint of Macmillan Children's Publishing

Vydalo nakladatelství EGMONT, s.r.o., Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4,
v roce 2019 jako svou 35 397. publikaci.

Z anglického originálu přeložila Petra Babuláková.

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba AMOS Typografické studio, s.r.o.

TS 14. První vydání

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

ISBN tištěné verze 978-80-252-4588-0

ISBN e-knihy 978-80-252-4705-1 (1. zveřejnění, 2019)

OBSAZENÍ

RENEGÁTI: SKETCHŮV TÝM

SKETCH – Adrian Everhart

Přivádí své kresby a obrazy k životu.

MONARCH – Danna Bellová

Transformuje se v hejno motýlů.

RED ASSASSIN – Ruby Tuckerová

Při poranění jí krev krystalizuje ve zbraně, které připomínají rubín.

SMOKESCREEN – Oscar Silva

Vyvolává kouř a páru.

RENEGÁTI: FROSTBITIN TÝM

FROSTBITE – Genissa Clarková

Vytváří ledové zbraně z molekul vody obsažených ve vzduchu.

AFTERSHOCK – Mack Baxter

Dokáže otřásat zemí a vyvolat zemětřesení.

GARGOYLE – Trevor Dunn

Mění celé své tělo nebo jeho části v pevný kámen.

STINGRAY – Raymond Stern

Má jedovatý ostnatý ocas.

RENEGÁTSKÁ RADA

KAPITÁN CHROMIUM – Hugh Everhart

Je supersilný a ve fyzickém boji téměř neporazitelný;

dokáže vytvářet chromové zbraně.

DREAD WARDEN – Simon Westwood

Umí se stát neviditelným.

TSUNAMI – Kasumi Hasegawa

Tvoří a ovládá vodu.

THUNDERBIRD – Tamaya Rae

Vyvolává hromy a blesky; umí létat.

BLACKLIGHT – Evander Wade

Vytváří a ovládá světlo a tmu.

ANARCHISTÉ

NIGHTMARE – Nova Artino

Nikdy nespí a dokáže ostatní uspat dotekem.

DETONATOR – Ingrid Thompsonová

Ze vzduchu tvoří výbušniny, které může nechat kdykoliv explodovat.

PHOBIA – pravé jméno neznámé

Transformuje své tělo a kosu ve ztělesnění různých hrůz.

PUPPETEER – Winston Pratt

Mění lidi v bezduché loutky, které plní jeho rozkazy.

QUEEN BEE – Honey Harperová

Ovládá všechny včely, sršně a vosy.

CYANIDE – Leroy Flinn

Skrz kůži cedí kyseliny a jedy.

HAWTHORN – jméno neznámé

Ohání se chapadly pokrytými smrtícími trny.

KAPITOLA JEDNA

ADRIAN SE KRČIL NA STŘEŠE A NESPOUŠTĚL OČI ZE ZÁSOBOVA-

cího vchodu gatlonské městské nemocnice. Bylo ještě brzy – slunce zatím nevyšlo, i když už drobné známky světla měnily uhlově šedé nebe v lehce nafialovělé. Snažil se dohlédnout deset pater dolů a za několik dodávek a zásobovací nákladňák, ale v šeru skoro nic nerozeznával.

„Pozoruju únikové vozidlo,“ řekla Nova, která tichou ulici sledovala dalekohledem.

„Kde?“ zeptal se a naklonil se k ní. „Jak to poznáš?“

„Ta dodávka na rohu,“ přejela pohledem z vozidla k nemocničním dveřím a zpátky. „Je úplně nepopsatelná a má začerněná okna.“

Adrian si ji prohlédl. Z výfuku jí stoupala oblaka bílé páry.

„Je někdo uvnitř?“

„Za volantem někdo sedí. Může jich být víc, ale dozadu nevidím.“

Adrian zvedl zápěstí ke rtům a promluvil do komunikátoru.

„Sketch Smokescreenovi a Red Assassin. Podezřelé únikové vozidlo parkuje na rohu Sedmdesáté deváté a Fletcher

Way. Přemístěte se na jižní a východní únikové cesty. Pořád čekáme na interní průzkum od Monarch.“

„Rozumím,“ zapraskal Oscarův hlas. „Přesouváme se.“

Adrian poklepal prsty na střešní římsu a přál si, aby byl zadní vchod do nemocnice lépe osvětlený. Bylo tam šest poličních lamp, ale tři z nich nesvítily. Neměl by se o to někdo postarat?

„Můžu se podívat?“ zeptal se.

Nova ucukla dalekohledem. „Sežeň si vlastní.“

Adrian by se rád nechal její reakcí vytočit, ale nemohl si pomoci a stejně se pousmál. Řekl si, že je to fér, protože Nova ráno dvacet minut Oscarovi vysvětlovala, jaké úpravy na obyčejném dalekohledu provedla. Vybavila ho funkcemi automatického zaostřování a stabilizace, zaměřování pohybu, nočního vidění, nahrávání videa a přidala digitalizované čočky, které dokázaly zobrazovat GPS souřadnice i předpovědi počasí. A protože jí to evidentně nestačilo, nainstalovala i software, který propojoval rozpoznávání tváří s renegátskou databází Výjimečných.

Očividně na tom dalekohledu pracovala měsíce.

„Tak jo, seženu si vlastní,“ řekl Adrian, vytáhl z rukávu renegátské uniformy fix a na bok kovové skříňky namaloval dalekohled.

„Možná k tomu přidám rentgenové vidění.“

Nova zaťala zuby. „Byl jsi vždycky tak nafoukaný?“

Adrian zazářil. „Dělám si srandu. Potřeboval bych minimálně základní znalost, jak rentgen funguje. Ale určitě k tomu přidám tu funkci na rozpoznávání pohybu, o které jsi mluvila. A ergonomická držadla. A asi i baterku...“ Dokončil kresbu a zavřel značkovač. Přitiskl na kovový povrch prsty, vytáhl kresbu ze skříňky a proměnil ji ve funkční, trojdimenzionální realitu.

Klekl si zpátky vedle Novy, přizpůsobil si šířku nového dalekohledu a vyhlédl do ulice. Dodávka se nepohnula.

„Támhle je Danna,“ ukázala Nova.

Adrian přelétl pohledem k nákladovému prostoru, ale vrata zůstávala zavřená.

„Kde...“

„Třetí patro.“

Adrian namířil dalekohled tím směrem a uviděl hejno monarchů, kteří vylétali z otevřeného okna. Ve tmě připomínali spíš kolonii netopýrů. Slétli se nad nemocniční garáží a proměnili se v Danninu postavu.

Komunikační páska zabzučela.

„Vycházejí ven,“ uslyšeli Dannin hlas. „Celkem jich je šest.“

„S řidičem sedm,“ opravila ji Nova, jak se dodávka pohybuje kupředu. O pár sekund později se dveře rozlétly a z nemocnice se vyhrnulo šest postav s pořádně nacpanými pytlí.

„Civilní občané?“ zeptal se Adrian.

„Jsou čistí,“ odpověděla Danna.

„Rozumím. Dobře, týme, můžeme se do toho pustit. Danno, zůstaň...“

„Sketchi,“ vyhrkla Nova, až sebou Adrian škulbl. „Tahle je Výjimečná.“

Adrian na ni zamrkal. „Co?“

„Ta žena. Ta s kroužkem v nose. Ukázala se mi v databázi. Alias... Hawthorn?“

Adrian se zamyslel, ale to jméno mu nic neříkalo.

„Nikdy jsem o ní neslyšel.“ Znovu se podíval dalekohledem na osoby, které házely náklad do dodávky. Žena s kroužkem v nose se chystala nastoupit jako poslední.

„Jaké má schopnosti?“

„Podle všeho má... končetiny pokryté trny?“ Nova po něm střelila nejistým pohledem. Adrian pokrčil rameny a znovu promluvil do pásky na zápěstí.

„Pozor, týme. Mají s sebou Výjimečnou. Držte se plánu, ale postupujte opatrně. Insomnia a já...“

Adriana překvapila rána a když se otočil, viděl, že Nova je už pryč. Vyskočil a vyhlédl přes okraj budovy. Tu ránu způsobila Nova, která přistála na prvním odpočívadle požárního žebříku.

„...zaujmete severní pozici,“ zamumlal.

Pneumatiky zaskřípěly. Dodávka vyrazila směrem od nemocnice. Adrian zvedl zápěstí a tělem mu proudil adrenalin, jak čekal, kterým směrem...

Dodávka zabočila vlevo.

„Smokescreene, jsi na řadě!“ křikl.

Odhodil dalekohled a vyrazil za Novou. Danna se nad ním přeměnila v hejno a rozlétla se za dodávkou.

Než Adrian seskákal z požárního žebříku a narazil botami na chodník, byla už Nova v půlce ulice. Rozběhl se za ní a dlouhé nohy mu sice dávaly jistou výhodu, ale Nova měla pořádný náskok. Ukázala doprava.

„Běž tudy!“ vykřikla a rozběhla se opačným směrem.

O blok dál se opět ozvalo skřípění gum, tentokrát doprovázené zakvilením brzd. Nad střechou kancelářské budovy stoupal mrak husté bílé mlhy.

Z komunikátoru se ozval Oscarův hlas. „Otáčejí to. Míří severně na Bridgewater.“

Adrian zahnul za roh a uviděl před sebou rudá zadní světla. Sáhl do rukávu pro kousek bílé křídý, kterou měl v kapsičce hned vedle značkovače. Přikrčil se a nakreslil na asfalt celkem hrozivý pás hřebíků. Sotva obrázek dokončil, do nosu ho udeřil zápach pálící se gummy. Pokud ho řidič ve zpětném zrcátku viděl, ani zdaleka to nevypadalo, že by se chystal zpomalit.

Adrian na kresbu zatlačil. Ze země se vynořily čtyřpalcové hroty, takže stačil uskočit jen pár sekund před tím, než kolem něj prolétla rozmazaná dodávka.

Pneumatiky za doprovodu ohlušujících ran popraskaly. Zpoza tmavých oken slyšel nadávky a hádky posádky, jak prázdná kola nutila auto zastavit.

Nad hlavou mu zavířilo hejno motýlů a na střechu dodávky dopadla Danna.

„Dobrý nápad, Sketchi.“

Adrian stál a pořád svíral křídla. Druhou rukou sáhl k opasku pro renegátská pouta.

„Jste zatčeni,“ zvolal. „Vyděte pomalu ven s rukama nad hlavou.“

Dveře auta cvakly a pootevřely se pouze natolik, aby někdo uvnitř mohl vytáhnout ruku s roztaženými prsty na znamení kapitulace.

„Pomalů,“ opakoval Adrian.

Následovalo zaváhání a dveře se rozlétly dokořán. Adrian zahlédl hlaveň pušky a jen pár vteřin nato skropila zeď za ním palba. Vyjekl a s rukama přes hlavu skočil za autobusovou zastávku. Roztříštilo se sklo a do betonu se zaryly další kulky.

Někdo zakřičel. Palba ustala.

Zbývající dveře dodávky se naráz otevřely – u řidiče, spolujezdce i dvoje vzadu. Sedm zločinců se rozprchlo různými směry.

Řidič zamířil do vedlejší uličky, ale Danna ho okamžitě dostala: v jednu chvíli se kolem něj zatočil vír zlatých křídel, ale vzápětí už to byla horlivá superhrdinka s paží zaklesnutou kolem jeho hrdla, která ho srážela k zemi.

Žena ze sedadla spolujezdce se rozběhla jižně na Bridgewater a přeskočila přes ostnatý pás, ale nedostala se ani do půlky bloku, když ji do tváře zasáhl šíp černého kouře. Padla na kolena a začala se dusit. Nepřestávala lapat po dechu a téměř se nebránila, když se zpoza zaparkovaného auta vynořil Oscar a zacvakl jí kolem zápěstí pouta.

Tři další lupiči se vyhrnuli ze zadních dveří nákladáku a všichni se prohýbali pod tíhou plastových pytlů. Nikdo si nevšiml tenkého drátu nataženého přes silnici. Zakopli o něj

a jeden po druhém přistáli na asfaltu. Jeden pytel se otevřel a do kanálu se skutálela spousta malých bílých lékovek. Zpoza poštovní schránky vyskočila Ruby, bleskově všechny tři svázala a přitáhla si červený krystal na konci drátu zpátky.

Poslední dva zločinci vyběhli z bočních dveří. Žena s kroužkem v nose – podle Novina dalekohledu to byla Hawthorn – svírala v jedné ruce malou automatickou pistoli a v druhé černý pytel na odpadky. Následoval ji muž se dvěma dalšími pytli přehozenými přes rameno.

Adrian se pořád krčil za zastávkou, když kolem něj ti dva proběhli a hnali se do úzké uličky. Vyskočil, ale neudělal ani dva kroky. Kolem hlavy mu něco hvízdlo a on koutkem oka zahlédl záblesk rudé barvy.

Rubyin špičatý krvavý rubín proťal pytel na ženině rameni a provrtal se dovnitř. Vlákno však dál nedosáhlo a žena se stačila dostat mimo dosah. Krystal se odrazil a zazvonil o beton. Z pytle vypadla jediná plastová lahvička.

Ruby zavrčela, přitáhla si drát k sobě a zatočila jím nad hlavou jako lasem. Chystala se na další hod.

Žena se najednou zastavila, obrátila se čelem k nim a zvedla pušku. Spustila další palbu. Adrian skočil za Ruby. Oba se skulili za kontejner na odpadky a dívka vykřikla bolestí.

Jakmile se ocitli v úkrytu, palba skončila a kroky zločinců se rychle vzdalovaly.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Adrian, i když odpověď byla jasná. Vypadalo to, že Ruby má problémy – oběma rukama se držela za stehno.

„Jo,“ ucedila. „Zastav je!“

Z uličky se ozvala rána – mučivý zvuk tříštěného skla a praskajícího kovu. Adrian vystrčil hlavu zpoza kontejneru a uviděl na chodníku zničenou klimatizační jednotku. Přelétl pohledem střechy okolních bytů jen vteřinu předtím, než někdo vrhl další klimatizaci. Rozpadla se na kousky jen

pár kroků před ženou, která přidušeně vykřikla a začala střílet.

Nova ucouvla. Kulky se rozprskly po horní části budovy a vytvořily řadu maličkých kráterů.

Adrian neměl čas na přemýšlení. Vyskočil z úkrytu, a jen co se ocitl mimo Rubyino zorné pole, zvedl ruku. I pod tmavě šedým rukávem viděl, jak se mu na ní rozzářil úzký válec, který si kdysi vytetoval do kůže souběžně s předloktím.

Vystřelil.

Paprsek zasáhl Hawthorn mezi lopatky a odhodil ji mezi rozbité klimatizace. Puška narazila na nejbližší zeď.

Adrian s tlukoucím srdcem zkoumal linii střechy.

„Insomnie?“ zavolal a doufal, že v jeho hlase není znát panika. „Jsi...“

Hawthorn vykřikla hrdelním hlasem a postavila se na všechny čtyři. Její komplic se potácel o pár kroků dál a v rukou pořád držel dva pytle kradených léků. Zavrtěl hlavou.

„Nech to být, Hawthorn,“ řekl. „Mizíme odsud.“

Ta ho však ignorovala, obrátila se k Adrianovi a zavrčela. Adrian sledoval, jak jí ze zad, přibližně z místa, kam ji udeřil jeho paprsek, raší nové končetiny. Bylo jich celkem šest, každá dvanáct stop dlouhá a pokrytá ostrými protihroty. Adrianovi připomínaly chapadla chobotnice, pokud by tedy chobotnice měly chapadla porostlá nebezpečnými ostrými trny.

Adrian couvl. Když předtím Nova mluvila o trnových končetinách, představoval si trochu ostřejší nehty. Ať to napsal do databáze kdokoliv, příště ať je radši konkrétnější.

Hawthornin komplic zaklel.

„Mizím odsud!“ vykřikl a dal se na útěk.

Hawthorn ho ignorovala, švihla chapadly k nejbližšímu požárnímu schodišti a dostala se nahoru rychle a elegantně jako pavouk. Jen co se ocitla na odpočívadle, zamířila jedním chapadlem nahoru a do strany.

Nova zanaříkala. Adrian zděšeně vydechl, když viděl, jak Hawthorn zvedá Novu ze střechy. Vteřinu ji držela ve vzduchu a pak jí mrštila dolů.

Instinktivně skočil dopředu. Nepřemýšlel o tom, že používá pružiny v nohou – ostatní o jeho tetováních neměli vědět –, ale nebyl čas nad tím váhat. Chytil Novino tělo těsně předtím, než narazilo do budovy na druhé straně ulice, a oba se zřítili na kontejner.

Adrian se snažil popadnout dech a odsunul se, aby si ji prohlédl. Na zádech měla něco teplého a lepkavého, a když se Adrian podíval na ruku, měl ji červenou.

„Nic mi není,“ vyrazila ze sebe Nova a tvářila se spíš našťavaně než zraněně. „Jen mě poškrábala těmi trny. Doufám, že nejsou jedovaté.“

Posadila se a promluvila do komunikátoru, aby zbytek týmu informovala, proti komu stojí.

Adrian si v obavách z dalšího útoku prohlížel budovu, ale Hawthorn po nich nešla. Pomocí chapadel se zhoupla z požárního schodiště k okapu a sklouzla zpátky do uličky. Dvěma chapadly popadla odhozený pytel i ztracenou lahvičku s léky a rozběhla se za svým komplicem.

„Jdu za ní,“ vyhrkla Nova. Sklouzla po boku kontejneru a dopadla nohama na zem.

„Jsi zraněná,“ připomněl jí Adrian, jen co přistál vedle ní.

Ze stínů se vypořádala Ruby. Kulhala, ale místo, odkud předtím krvácela, teď pokrývala řada zubatých rudých krystalů. Vystřelily jí z otevřené rány jako stalagmity.

„Já jdu taky,“ zavrčela.

Nova se otočila, ale Adrian ji popadl za paži a strhl zpátky.

„Sketchi! Nech mě jít!“

„Dvě sekundy,“ vykřikl a vytáhl značkovač. Do zkrvavené látky její uniformy načrtl rychlý řez a odhalil ránu na spodní části zad, jen kousek od páteře. Byl to spíš vpich než škrábnutí.

„Adriane, oni utíkají!“

Ignoroval ji a namaloval přes ránu sérii křížových bandáží.

„Tak,“ řekl, zavřel fix a nechal obvazy přerůst přes zranění. „Teď aspoň nevykrváčíš.“

Nova něco popuzeně zavrčela.

Vyrazili společně, jenže brzy se ukázalo, že s nimi Ruby neudrží krok. Nova rychle vyrazila vpřed, ale Adrian chytil Ruby za rameno a zastavil ji.

„My se postaráme o tu Výjimečnou a ty se vrať a pomoz ochránit ostatní.“

Ruby se chtěla hádat, ale tu se z komunikátoru ozval Dannin hlas.

„Sleduju Hawthorn a podezřelého muže. Vrací se zpátky k nemocnici a míří východně na Osmdesátou druhou. Určitě se chtějí dostat k řece.“

Ruby upřela na Adriana tvrdý pohled. „Nenechte je utéct.“

Adrian se neobtěžoval s odpovědí. Otočil se a hnal se úzkou boční uličkou v naději, že je možná dokáže odříznout.

Běží Nova po hlavní silnici, nebo se vrátila na střechy a pronásleduje je shora? Jakmile si byl jistý, že je Ruby z dohledu, použil pružiny vytetované do chodidel, vyrazil kupředu a ukrajoval vzdálenost desetkrát rychleji, než by dokázal obyčejným během. Dorazil na konec uličky právě včas, aby viděl oba zločince mizet za dalším rohem. Vydal se za nimi a objevil se na rohu ve stejný okamžik jako Nova, která se přiřítla z opačného směru. Při pohledu na něj překvapeně klopýtla.

„To bylo rychlé,“ zalapala po dechu. Srovnali tempo a utíkali bok po boku. Kriminálníci byli o blok napřed. Tu a tam si Adrian všiml další lahvičky s léky z Hawthornina roztrženého pytle – kutálely se směrem ke kanálu. Pronásledování bylo snadné.

Ulice před nimi končila ve tvaru T a Adrian viděl, jak se každý ze zločinců vydává jiným směrem. Chtěli rozdělit i Adriana s Novou.

„Beru si Hawthorn,“ řekl Adrian.

„Ne,“ odsekla Nova a vytáhla z opasku pušku s širokou hlavní. Aniž zpomalila, namířila a vystřelila. Energetický výboj trefil muže, který zrovna přebíhal na další ulici, a prohodil ho výlohou malé kavárny. Překotil se přes stůl a zmizel z výhledu, zatímco na něj pršely skleněné střepy. Jeden z pytlů se zachytil o rozbité okno a na chodník se vysypala záplava plastových lahví.

„Běž za ním,“ řekla Nova. „Já se postarám o Hawthorn.“

„Kdo je tu nafoukaný?“ zafuněl Adrian.

Ve chvíli, kdy její společník proletěl oknem, Hawthorn sice zaváhala, ale nakonec se nezastavila. Naopak, vyrazila kupředu ještě rychleji a používala k tomu obě nohy a všech šest chapadel.

Adrian se ještě úplně nerozhodl, jestli se postará o muže, nebo zůstane s Novou, ale vtom se ozval výkřik, který je oba přinutil zastavit.

Adrian střelil pohledem k rozbitému oknu kavárny. Nebylo to okno, ale vchodové dveře, které se teď rozlétly a narazily do stěn budovy tak prudce, až cedulka s nápisem ZAVŘENO spadla na chodník.

Ve dveřích kavárny se vynořil muž. Odpadkové pytle nechal ležet a místo toho držel jednou rukou pod krkem dívku v kostkované zástěře. Tou druhou jí ke spánku tiskl pistoli.

KAPITOLA DVĚ

PŘI POHLEDU NA PUŠKU A DÍVČINU ZKAMENĚLOU TVÁŘ BY SE

v Adrianovi krve nedořezal. Celou pravou paži měla pokrytou drobnými rankami. Určitě zrovna stála u okna, když jím ten muž prolétl.

„Poslouchejte!“ vykřikl viník. Navenek sice působil jako drsňák, od čelisti k límci se mu plazilo tetování a v posilovně byl jako doma, ale v očích se mu nepopíratelně zračil strach.

„Necháte mě jít. Žádného z nás nebudete pronásledovat. Nezaútočíte na nás. Pokud tyhle *jednoduché* instrukce poslechnete, tak tu holku pustím, jakmile budeme volní. Ale jestli si všimnu, že nás pronásledujete, je po ní.“

Přitiskl dívce pistoli zezadu k hlavě, až se musel pohnout dopředu. Ruka se mu třásla. Vykročil podél budovy a držel rukojmí mezi sebou a Renegáty.

„Rozumíme si?“

Dívka se rozplakala.

Adrianovi tlouklo srdce na poplach. V hlavě mu zněla slova kodexu.

Bezpečnost civilistů je na prvním místě. Vždycky.

Každou sekundu, co tam stojí a plní tyhle požadavky, se Hawthorn dostává dál a dál. Nova položila dlaň na malou pistoli zastrčenou za opaskem.

„Ne,“ zamumlal Adrian.

Nova se zarazila.

Muž pokračoval a táhl rukojmí za sebou. Ještě dvacet kroků a budou za rohem. Pokud nic neudělají, pokud ho nechají jít, propustí ji?

Podle pravidel by to měli zkusit. Nedávat mu příležitost k útoku. Uklidnit ho a vyjednávat. Neohrožovat životy civilistů.

Patnáct kroků.

„Trefila bych ho,“ zamumlala Nova.

Dívka je oba sledovala a každou vteřinou se tvářila vyděšeněji. Její tělo sice tvořilo štít, ale muži stále vyčnívalo dost hlavy na to, aby Adrian Noviným slovům věřil. Střílet ji viděl už mnohokrát a nepochyboval o tom, že by ho trefila.

Jenže pravidla...

Deset kroků.

„Je to moc riskantní,“ řekl. „Nezasahuj.“

Nova si znechuceně odfrkla a zvedla dlaň centimetr nad pistoli. Dívka už vzlykala nahlas a muž ji prakticky nesl.

Pořád je tu šance, že jakmile se dostanou z dosahu, zabije ji. Adrian to věděl. Všichni to věděli. Nebo ji bude držet, dokud nedorazí... kamkoli mají namířeno.

Dva kriminálníci zůstanou na svobodě, včetně nebezpečné Výjimečné, a ukradené léky, které nemocnice zoufale potřebuje, skončí na černém trhu s drogami.

Pět kroků.

Nova se podívala na Adriana a ten cítil její frustraci.

„Vážně?“ zasyčela.

Sevřel pěsti.

Muž dorazil k rohu a mrkl na Adriana. „Radši se ani ne-

hněte,“ varoval je. „Jak jsem řekl, pustím ji, až budu volný, ale jestli si všimnu, že po nás jdete, tak...“

Zpoza rohu vylétla hůl a udeřila ho ze strany do hlavy. Vykřikl a začal se otáčet, ale dostal další úder. Uvolnil sevření. Rukojmí se mu s kvílením vytrhla.

Ze stříšky nade dveřmi se s výkřikem smrtonošky spustila Ruby, skočila muži na záda a srazila ho k zemi. Vynořil se i Oscar, který svíral hůlku jako golfovou hůl. Stoupl si nad Ruby a padoucha a připravil se na třetí úder, ale to už Ruby zacvakla kolem mužových zápěstí pouta.

„Tomuhle my z oboru říkáme týmová práce,“ prohlásil Oscar a natáhl k Ruby ruku. Chytla se ho a nechala si pomoci na nohy.

Ohromená rukojmí se zhroutila na zeď a sklouzla na chodník.

„Rozkošné,“ zamumlala Nova, čímž přesně vystihla i Adrianovy myšlenky. Rubyina rána dál krvácela a uniformu měla pokrytou ostrými rudými krystaly, které vyrůstaly ze stehna a přecházely dolů ke kolenu i nahoru k bokům.

Adrian se probral z překvapení. „Kde je Danna?“

„Sleduje tu druhou,“ řekla Ruby. „Pokud ji už nechytla.“

„Jdu za nimi,“ řekla Nova a střelila po Adrianovi kyselým pohledem. „Pokud se to shoduje s *pravidly*.“

Adrian jí pohled oplatil, ale zdaleka do něj nevložil všechno své přesvědčení. „Dej na sebe pozor. Sejdeme se vzadu za nemocnicí.“

Nova vyrazila směrem, kterým Výjimečná zmizela. Adrian ji s nepříjemným pocitem sledoval. Pořád ještě o Hawthorn nic nevědí – ani čeho je schopná. Bude tam však Danna a Nova ví, co dělá.

Přiměl se od ní odtrhnout zrak. „Ostatní?“

„Zajištění,“ řekla Ruby. „Už jsem jim zavolala odvoz a úklidovou službu.“

Oscar se přemístil k rukojmí. Zírala na tři Renegáty a chvěla se jako osika.

„Už jsi v bezpečí,“ řekl Oscar a s pomocí hole se k ní sklonil. „Brzy dorazí zdravotník, ten se ti podívá na ty rány a máme i poradce, kdyby sis potřebovala s někým promluvit. Chceš mezitím někomu zavolat?“

Dívka se setkala s jeho pohledem a konečně se přestala třást. Vykulila oči – tentokrát však ne strachy jako spíš posvátným úžasem. Otevřela ústa a několikrát se neúspěšně pokusila promluvit, než se jí konečně podařilo zformovat slova.

„O tomhle jsem snila celý život,“ zašeptala. „Že mě zachrání skutečný Renegát!“ Přihloupě se na Oscara culila, jako by byl osmým divem světa.

„Děkuju. Děkuju ti, žes mi zachránil život.“

Oscar zrudl. „No... jo. Nemáš zač.“ Nejistě mrkl na Ruby, ale jak vstával, hrud' se mu vzdouvala o něco víc než obvykle. „To je náš denní chleba.“

Ruby se uchechtla.

Ulicemi se rozlehlo kvílení sirén. Brzy dorazí sanitka i renegátská auta. Adrian mrkl směrem, kterým zmizela Nova, a opět ho zalila vlna nervozity.

Jak daleko se Výjimečná dostala? Kam mířila? Už ji Danna chytila? Nebo Nova?

Nepotřebují pomoc?

„Lidi...?“ začal a cítil, jak ho znovu zaplavuje adrenalin.

„Vydáš se za ní,“ řekla Ruby. „Jo, my víme.“

„Radši si pospěš,“ dodal Oscar. „Nova ti určitě žádnou slávu nenechá.“

Adrianovi přelétl po rtech vděčný úsměv. Rozběhl se.

NAD BUDOVY vyšlo slunce a vrhalo přes ulice dlouhé stíny. Město se probouzelo k životu. Na ulici se objevovalo čím dál víc aut. Chodci vrhali zvědavé, ba dokonce rozrušené pohledy na Novu, která v nezaměnitelné renegátské uniformě sprintovala kolem. Ta je všechny ignorovala, vyhýbala se prodejčům, kteří odváželi popelnice na ulici, a přeskakovala přes cedule hlásající sezonní slevy a slavnostní otevření podniků. Proplétala se mezi koly, taxíky, pouličními lampami a rezavými poštovními schránkami.

Přes den to byla složitá práce. Všechno šlo mnohem jednodušeji, když se kolem nevyskytovali žádní civilisté – záležitost s kavárnou to jen dokazovala. Právě tady totiž vstupovala do hry ta neslavná pravidla gatlonských úřadů, celá ta snaha chránit-všechny-za-každou-cenu. Ne že by s tím Nova nesouhlasila – samozřejmě, že by měli chránit nevinné kolemjdoucí. Někdy ale riskovat musíte. Někdy musíte něco obětovat.

Pro vyšší dobro.

Ace by nikdy neušetřil žádný život, pokud by tím měl ohrožit tucty, nebo dokonce stovky jiných. Jenže Renegáti se řídí pravidly, a proto tu teď mají na útěku Výjimečnou s končetinami porostlými trny a kdoví, kdy zaútočí příště?

Pokud ji Nova dřív nezastaví.

Vzhledem k tomu, že je superhrdinka a tak.

Při té představě se kysele usmála. Kdyby ji tak viděla Ingrid. Šokovalo by ji, kdyby viděla Novu, svou anarchistickou parťačku, jak pracuje po boku Renegátů, a dokonce s nimi pronásleduje další neposlušnou Výjimečnou. Ingrid by Novu ponoukala, ať nechá Hawthorn běžet, nebo si z ní udělá spjenkyni. Jenže Ingrid byla krátkozraká. Nechápala, jak je pro Novu důležité vysloužit si důvěru Renegátů.

Ace tomu rozuměl. Ten vždycky rozuměl.

Získej jejich důvěru. Odhal jejich slabé stránky.

A pak je znič.

Hawthorn zamířila k řece, stejně jako by to udělala Nova, kdyby utíkala před Renegáty a chtěla zakrýt stopy – přesně na tenhle scénář se totiž Nova už spoustu let připravovala. Tři bloky od místa, kde nechala Adriana a ostatní, si v kanále všimla bílé lékovky. Hawthorn změnila směr a o dva bloky dál Nova zahlédla další lahvičku.

Nad komunitní zahradou si všimla temného, pohyblivého mraku a chvíli jí trvalo, než poznala Dannino hejno. Motýli se přelévají dopředu a zase zpátky, třepotali se nad boční uličkou a nad střechami úzkého pruhu obchodu.

Nova měla pocit, že tam něco hledají.

Přeskočila plot a prohnala se bahnitou zahradou. Jakmile doběhla na druhou stranu silnice, motýli si posedali na dráty elektrického vedení a okapy. Byly jich tisíce, kmitali křídly, pátrali a čekali.

Sáhla po ruční pistoli, ale rozmyslela si to a raději popadla pistoli, která vysílala šokové vlny. Ulička byla až na půl tuctu kovových popelnic a hromad odpadkových pytlů navršených u zdi prázdná. Hnilobně to tu páchlo zkaženým jídlem a mrtvými rybami. Nova mělce dýchala, prodírala se oblakem odporných much a bojovala s nutkáním zvracet.

Cosí zařinčelo a Nova nadskočila, otočila se a namířila pistoli na odpadkové pytle. Byla to však jen vychrtlá kočka, která rozčileně zavřeštěla a proskočila rozbitým oknem pryč.

Nova vydechla.

Ulicí se rozlehl bojový pokřik. Víko popelnice vystřelilo vzhůru a Hawthorn vyskočila ven. Ostnatou končetinou vyrvala Nově z ruky pistoli a nechala jí na dlani spálený šrám.

Nova zasyčela a hmátla po ruční pistoli, Hawthorn popadla do ruky šokovou zbraň.

Nova zamířila, ale Hawthorn vystřelila první.

Nova odlétla pozadu do odpadkových pytlů a celé tělo se jí po zásahu chvělo.

Hawthorn se rozběhla opačným směrem. Danna na sebe vzala lidskou podobu dívky připravené k boji. Hawthorn zamířila i na ni, ale Danna se rozptýlila v motýly dřív, než ji prskající proud energie stačil zasáhnout. Motýli zavířili. O úder srdce později spadla Danna z čistého nebe Hawthorn rovnou na záda.

Tři Hawthorniny končetiny se obtočily kolem jejího těla a prořízly se jí do kůže. Trny jí vyryly hluboké šrámy a Danna zajechla. Hawthorn jí mrskla proti zdi, kde se bezmocně svezla na zem.

Nova se vyhrabala na nohy, popadla nejbližší popelnici a vši silou jí švihla po Hawthorn. Ta jen naklonila hlavu a jednoduše odrazila popelnici chapadlem. Další končetiny vnořila mezi odpadky a vytáhla jeden pytel – Nova ho poznala podle díry na boku. Hawthorn začala jako pavouk šplhat po zdi a pomáhala si přitom ostatními chapadly tak, že se zachytávala o okenice a osvětlení. Vylezla na střechu a zmizela.

Nova se rozběhla uličkou. Hawthornin cíl jí byl jasný v okamžiku, kdy dorazila na konec a uviděla krátký most nad řekou Snakeweed. Hawthorn už stála na zábradlí mostu. Střelila po Nově nenávisným pohledem a skočila dolů.

Přestože Nově hořely nohy i plíce, zabrala ještě víc a nutila tělo kupředu. Stačí vidět, kam Hawthorn dopadla, a bude ji moct znovu pronásledovat.

Když však dorazila k mostu, srdce jí pokleslo.

Hawthorn nespadla do řeky. Přistála na říčním člunu.

Plynule plul po vlnách a každým úderem srdce se vzdálenost mezi Novou a padouchem zvětšovala. Hawthorn se mezi lodními kontejnery otočila a provokativně zamávala.

Nova sevřela pěsti kolem zábradlí mostu a představila si řeku. Než se vlije do zálivu, čekají ji ještě čtyři mosty. Hawthorn může na kterémkoliv z nich vystoupit, ale Nova ji nikdy nedohoní, aby zjistila, kde to bude.

Zaklela. Sevřela pěsti tak silně, až jí zbělely klouby.

Musí existovat další způsob, jak ji sledovat. Musí být možnost, jak Výjimečnou zastavit. Musí...

Její pozornost upoutal rychlý dupot. Otočila se. Pulz jí vyskočil, protože to byl muž v lesklém brnění a hnal se rovnou k ní.

Sentinel.

Zježily se jí chlupy, sáhla po zbrani a připravila se k boji.

Sentinel však jen proběhl kolem a silou tryskového motoru vyskočil do vzduchu. Nově při pohledu na jeho neskutečnou trajektorii spadla čelist. Tělo se mu naklonilo dopředu a okamžik se zdálo, že letí. Pak začal klesat, elegantně a sebejistě, a připravilo se na náraz.

Dopadl na palubu člunu jen pár centimetrů od okraje, vyskočil a vystříhl dokonale komiksovou pózu.

Nova protočila panenky. „No jasně, ty náfuko.“

Pokud však Hawthorn Sentinelovo přistání šokovalo, nedala to najevo. S výkřikem proti němu vyslala všech šest ostatných končetin.

Nova trošku doufala, že uvidí Sentinela propíchnutého skrz naskrz, jenže ten v tu chvíli zvedl ruku a z dlaně mu vystřelil plamen, který chapadla pohltil. I z dálky slyšela ženu křičet a viděla, jak bleskově stahuje končetiny zpátky.

Sentinel oheň uhasil a pustil se do ní s takovou vervou, že se oba svalili za lodní kontejnery.

Nova se přitiskla k zábradlí a mžourala do ranního slunce. Dlouho nic neviděla a člun jen nevzrušeně proplouval vodou. Než však dosáhl říčního zákrutu, Nova zahlédla na palubě pohyb. Vytáhla zezadu z opasku dalekohled a zaměřila ho na člun. Čočky zostřily na palubu.

Přimhouřila oči.

Hawthorniny šaty byly ohořelé od Sentinelových plamenů. Po holých pažích jí tekla krev, levou stranu tváře měla na-

puchlou a ret roztržený. Ale stála. Naopak Sentinel se jí válel u nohou od ramen po kotníky omotaný ostnatými chapadly.

Nova sledovala, jak Hawthorn vleče Sentinela k okraji člunu a hází ho přes palubu. Těžké brnění zajelo pod kalnou hladinu jako kámen.

Nova ustoupila. Stalo se to tak rychle, že ji téměř zklamalo, jak málo to působilo velkolepě. Sentinelovi sice nefandila, ale přesto aspoň trochu doufala, že zlodějku chytí, stejně jako v minulých týdnech pochytal spoustu jiných zločinců.

Hawthorn vzhlédla k Nově a její škleb vyplnil celý výhled z dalekohledu.

Pak člun zajel za ohyb řeky a zmizela.

Nova s povzdychem sklonila dalekohled.

„No,“ zamumlala, „aspoň už si s ním nemusím dělat starosti.“

KAPITOLA TŘI

ADRIAN SE VYNOŘIL POD MOSTEM HALFPENNY. VYŠKRÁBAL SE

na břeh, kde se zhroutil a k smrti vyděsil kraba poustevníka, který zaběhl pod lišejníkem porostlý kus skály.

Pokusil se o hluboký nádech blahodárného vzduchu, ale stáhlo se mu hrdlo a rozkašlal se. Plíce ho pálily z dlouhého zadržování dechu, hlava se mu točila a všechny svaly ho bolely. Promočenou uniformu měl plnou štěrku a písku.

Ale žil a v tuto chvíli to stačilo na to, aby se vděčně rozesmál a rozkašlal zároveň. Zdálo se, že pokaždé, co se do Sentinelu transformuje, dozví se něco nového o sobě i o svých schopnostech.

Nebo o jejich nedostatku.

Dnes zjistil, že Sentinelovo brnění není vodotěsné. A že ho táhne ke dnu jako kámen.

Vzpomínky na boj se už začínaly rozplývat. V jednom okamžiku stál na člunu, připravoval si ohnivou kouli a těšil se, až bude Hawthorn škemrat o milost. Ty její šlahouny rozhodně *vypadaly* hořlavě. A pak se najednou ocitl v jejich sevření a ukázalo se, že jsou jako ze železa. Jeden z trnů mu prorazil brnění na zádech, ale naštěstí neprobodl kůži.

A pak se potápěl. Obklopila ho temnota. Uši mu zahltl tlak a voda pronikala klouby do obleku. Byl na půli cesty ke dnu, než se mu konečně podařilo vrátit převlek do kapsičky vyteťované na hrudi a kopáním zamířit ke břehu.

Kašlání konečně ustalo a Adrian se obrátil na záda a zadíval na spodek mostu. Nad hlavou slyšel projíždět těžká vozidla. Kovová struktura se pod jejich vahou chvěla.

Svět na chvíli utichl a potom Adrianovi zazvonila komunikační páska. Protáhl obličej.

Poprvé ho napadlo, že rozhodnutí proměnit se v Sentinele nebyl zrovna nejlepší nápad. Kdyby Hawthorn chytil a vrátil ukradené léky, nejspíš by to bral jinak, ale teď se mu zdálo, že zbytečně pro nic za nic riskoval.

Jeho tým si bude dělat starosti, kde je. Taky musí vysvětlit, proč je celý mokrý. Posadil se a sáhl do kapsičky všité do renegátské uniformy, ale nic tam nenašel.

Ani fix. Ani křídou.

Zaklel. Určitě mu vypadly ve vodě. A to si chtěl nakreslit suché šaty.

Páska znovu pípla. Arian z ní vlhkým rukávem setřel kapičky vody a klepl na zprávy. Měl jich sedm. Tři od Ruby, jednu od Oscara, jednu od Danny a dvě od tátů.

Skvělé. Zatáhli do toho Radu.

Jakmile si to uvědomil, uslyšel hukot vody. Vytřeštil oči a vyškrábal se na nohy – pozdě. Svalila se na něj stěna napěné říční vody a zmáčela ho jako myš. Jen tak tak udržel rovnováhu, než se prudká vlna vrátila do řeky. Prskal, sundával si z uniformy řasy a sledoval, jak se na opačné straně řeky, nemožně daleko od břehu, zvedá další vlna. Byla alespoň třicet stop vysoká a na jejím hřebenu obratně balancovaly loďky. Bylo vidět i dno řeky porostlé slizkými rostlinami a poseté hromadami odpadků. Vlna se okamžik nehýbala, načež sjela dolů a vydala se směrem k zálivu.

Tsunami, uvědomil si Adrian, nebo někdo jiný z vodních živlů pročešává dno řeky.

Hledají mě, došlo mu.

Nova musela vidět, jak Sentinel skončil ve vodě, takže teď pátrají po jeho těle.

Otočil se a začal se škrábat na malý útes. Chytil se řas, kamenů a odhalených kořenů stromů. Než se dostal nahoru, byl nejen úplně mokrá, ale taky celý od bahna.

Pod mostem našel známky nedávného života – celtu, několik dek a opuštěný nákupní vozík –, ale žádné svědky. Rychle proběhl ležením a zamířil k ulici. Řeka pod ním znovu zahučela a z hlubin se zvedla další nepřírozená vlna.

Zrovna chtěl přelézt přes zábradlí, když uslyšel z mostu hřímat známý hlas. Srdce mu poskočilo a Adrian se skrčil.

„...nepřestávejte hledat,“ rozkazoval Dread Warden, jeden z jeho tátů a člen renegátské Rady. „Brzy dorazí Magpie a snad ten oblek najde, i kdyby byl pohřbený pod naplaveninou.“

Adrian vydechl. Nevšimli si ho.

„Podívám se, jestli něco nenajdu pod tím dalším mostem,“ oznámila Tsunami. „Nezdá se mi pravděpodobné, že by se dostal o moc dál než sem, ale neuškodí, když to zkusím.“

Adrian zvedl hlavu a nakoukl přes zábradlí. Tsunami s tátou stáli na mostě a vítr si pohrával s Tsunaminou královsky modrou sukní a Dread Wardenovou černou kápí. Oba pozorovali řeku.

Tsunami pohnula prstem a Adrian uslyšel náraz vody. Vyдали se jeho směrem. Rychle se přikrčil a zaběhl zpátky pod most.

„Sketchi?“

Vyjel a otočil se. Na druhé straně ulice stála Nova a dívala se na něj jako na nějaký neznámý druh plaza, kterého se chystá rozpítvat.

„Novo,“ zakoktal, vyběhl zpátky nahoru a překročil zábradlí. „Er... Insomnie. Ahoj.“

Dívka se zamračila. Převlékla se z uniformy do pohodlných kalhot a tílka, které dostala od ošetřovatelů. Adrian si na jejím pravém rameni všiml obvazů.

„Kde jsi byl? Ruby je strachy bez sebe,“ zeptala se a vydala se k němu. Pohledem se zastavila na jeho uniformě. „Proč jsi mokrý?“

„Adriane?“

Adrian se nahrbil a obrátil se ke dvěma členům Rady, kteří se objevili na opačném konci mostu. Překvapil je stejně jako Novu, i když se tvářili spíš zvědavě než podezřívavě.

Zatím.

„Ahoj, všichni,“ řekl. Přinutil se k úsměvu, ale pak si to rozmyslel, protože bude lepší netvářit se tak ležérně. To by rozhodně neodpovídalo situaci. Olízl si rty, které byly pořád cítit po bahnitě říční vodě, a mávl k mostu. „Našli jste něco?“

„Proboha, Adriane!“ vyštěkl Dread Warden. „Oscar nám tvoje zmizení ohlásil už víc než před půlhodinou. Oznamíš týmu, že budeš pronásledovat Výjimečnou, a pak nic! Nevěděli jsme, jestli tě Hawthorn napadla nebo... nebo...“ Odmlčel se a nasadil výraz, jako by nevěděl, jestli se má strachovat, nebo vztekat.

„Co jsi celou dobu dělal? Proč jsi neodpovídal na zprávy?“

„No... Já...“ Adrian pohlédl k řece, na jejíž hladině se třpytilo ranní slunce. „Hledal jsem Sentinela.“ Zabořil ruku do vlasů. „Byl jsem v boční uličce a viděl jsem, jak ho Hawthorn hází do řeky. Spěchal jsem dolů na břeh a chtěl jsem zjistit, jestli se nevynoří.“ Rozmrzelost rozhodně předstírat nemusel. „Nečekal jsem, že začnete pročesávat řeku tak brzy, takže...“ Ukázal na uniformu, která se mu nepříjemně lepila na kůži a studila. „A... zprávy? To je divné. Vůbec jsem je neslyšel. Komunikátor mi poslední dobou nějak blbne. Musím ho ukázat technikům, ať se na něj mrknou.“ Odvážil se podívat se na Novu. Pořád podezřívavě mhouřila oči.

„Jo,“ pronesla pomalu. „To bys měl.“ Otočila se ke členům Rady a výraz se jí hned rozjasnil.

„Úklidová jednotka dorazila společně s Magpie.“ Při vyslovení Maggiiny přezdívky jí v hlase zazněla jistá hořkost. Adrian měl mladou Renegátku rád, ale Nova jí nikdy neodpustila, že se jí pokusila ukrást náramek. Sklouzl pohledem na její zápěstí a hledal zapínání, které jí kdysi namaloval na kůži, ale měla ho schované pod rukávem uniformy.

„Nebyla si jistá, kde má začít.“

„Já s ní promluvim,“ řekla Tsunami. „Má vést úklidovou četu Smokescreen, nebo,“ pohlédla na Adriana, „to zvládne velitel týmu?“

Adrian, vděčný za příležitost vyhnout se dalšímu výslechu, už měl na jazyku, že jim milerád ukáže všechna místa, kde vymlátí okna, zbourali zdi a stříleli, ale Dread Warden byl rychlejší.

„Ať s nimi jde Smokescreen. Adrian musí na ošetřovnu a nechat si zkontrolovat zranění.“

„A dát vědět ostatním, že je v pořádku,“ připomněla Nova, „než Ruby zahájí vlastní pátrání.“

Následovali ji do spojovací boční uličky, kde Adrian uviděl dvě sanitky označené renegátským R a několik transportních vozidel. Dorazila i média, ale musela zůstat za žlutou bezpečnostní páskou.

O něco dál čekala na instrukce úklidová četa a Adrian byl rád, že mezi nimi vidí Magpie. Prospěje jí, když využije svou moc k něčemu produktivnějšímu než k vybírání kapes. Věděl, že má potenciál, i když povahu měla stejně pichlavou jako Hawthorniny přídatné končetiny.

Jako by Magpie Adrianovy myšlenky vycítila, otočila se a místo znuřeného výrazu nasadila kyselý. Adrian na ni vesele zamával a ona se k němu otočila zády.

Před malou opravnou elektroniky stál bílý stan. Oscar,

Ruby i Danna leželi na nosítkách v péči léčitelů. Jeden z nich zrovna silnými kleštěmi vytahoval Ruby ze stehna rudé krys- taly a dívka sebou pokaždé šklubla. Léčitel ránu okamžitě zakryl silnou gázou, aby zastavil krvácení a zabránil tvorbě nových krvavých rubínů.

Danna ležela na břiše. Uniformu měla rozřízlou od krku až k pasu, aby jí ošetřovatel mohl zašít rány křížující kůži. Adrian předpokládal, že je mají na svědomí Hawthornina chapadla. Naštěstí to vypadalo, že má lékař s takovými přípa- dy zkušenost, protože i z dálky Adrian viděl pravidelné stehy stahující horní vrstvy kůže.

„Adriane!“ vykřikla Ruby, až sebou léčitel, který se jí snažil vytáhnout z nohy poslední kámen, polekaně šklubl. Krystal se rázem ocitl venku a Ruby vykřikla. Zamračila se na něj a on jí zlý pohled oplatil. Ruby popadla roličku bandáží a začala se obvazovat sama.

„Co se stalo?“ zeptala se a otočila se k Adrianovi a Nově. „Kde jsi byl?“

Adrian otevřel ústa a připravil se na další vysvětlování s tím, že s každým opakováním se to možná stane uvěřitel- nějším, ale ošetřovatel zvedl ruku a zamával kleštěmi.

„Na dojemná shledání budete mít čas později. Musíme vás všechny odvézt do Centrály kvůli další léčbě.“

„Už je hotový Smokescreen?“ zeptala se Tsunami. „Chce- me ho poslat za úklidovou četou.“

Lékař přikývl. „Ten může. Jemu se skoro nic nestalo.“

„Skoro nic nestalo?“ namítl Oscar a zamával předloktím omotaným bílými obvazy. „Jejich řidič mě poškrábal, když jsem mu sundával pouta! Co kdyby měl vzteklinu nebo něco podobného? Tohle mohla být smrtelná rána!“

Ošetřovatel ho počastoval varovným pohledem. „Ze škrá- banců po nehtech vzteklinu nechytneš.“

Oscar zafuněl. „Rekl jsem snad *nebo něco podobného*.“

„Zkontrolovali jste mu i přebujelé ego?“ provokovala Ruby. „Nerada bych, aby nám uletěl.“

Oscar ji zpražil pohledem. „Prostě jen žárlíš.“

„Ano, žárlím!“ řekla Ruby. „Taky jsem tu holku pomohla zachránit a ona si mě ani nevšimla. Byla samé *Ach, Smoke-scene! O tvé žhavé kouřovitosti jsem snila celý život!*“

Adrianovi cukly koutky. Baristku z kavárny si pamatoval trošku jinak, než jak ji Ruby imitovala, ale byla blízko.

Oscar přikývl. „Zjistil jsem, že moje žhavá kouřovitost na lidi prostě působí.“

Ruby si odfrkla a Adrian poznal, že se snaží Oscara otrávit, a štve ji, že se jí to nedaří.

„Jaká holka?“ zeptala se Nova. „Ta rukojmí?“

„Jo,“ přitakal Oscar a švihl hůlkou. „Úplně se do mě zbláznila.“

„A kdo ne, že?“ zazubila se Danna.

„Přesně. Díky, Danno.“

Danna mu od stolu ukázala palec nahoru.

„Oscar pořád mluví o tom, že tyhle uniformy jsou jako majáky lásky,“ řekl Adrian, „takže mě překvapuje, že se to neděje častěji. Ačkoli... ze mě ještě žádná holka do mdlob neupadla. Asi teď taky žárlím. Díky, Ruby.“

„Nejde jenom o uniformu,“ řekl Oscar. „Přece jsem jí zachránil život.“

„My jsme ji zachránili...“ začala Ruby, ale zakončila to vzteklým zavrčením.

„Možná jsem si měl říct o její číslo,“ přemítal Oscar.

Ruby na něj vyvalila oči a zrudla a Adrianovi jí bylo trošku líto. Ale na druhou stranu se taky snažila Oscara vytočit, takže si to nejspíš zaslouží.

Ruby zavřela pusku a otočila se na opačnou stranu.

„Možná jsi měl. Určitě by byla štěstím bez sebe, kdyby mohla randit s *opravdovým Renegátem.*“

„Kdo mluvil o randění?“ zeptal se Oscar. „Mohla by být prezidentkou mého fanklubu. Dobrá výpomoc se těžko hledá.“

Ruby ze zasmála, ale když se obrátila zpátky k Oscarovi, tvářila se podezíravě.

„Říkáš, že bys s ní na rande *nešel*?“

„Ani mě to nenapadlo.“ Následovala chvíle ticha, a když potom Oscar pokračoval, bylo cítit náznak nejistoty. „Fakt si myslíš, že jsem si o to číslo měl říct?“

Ruby znovu otevřela ústa, oněmělá a lapená ve vlastních posměšcích. Po dlouhém mlčení si odkašlala a pokrčila rameny. „Můžeš si dělat, co chceš.“

Adrian se kousl do jazyka a snažil se skrýt úsměv. Ruby se raději soustředila na svoje zranění a zkoumala je s novým zanícením. Tváře jí trochu zrůžověly. Oscar ji naopak pozoroval, vyvedený z míry a s lehkou nadějí v očích.

„No... možná někdy nějakou holku na rande pozvu,“ řekl. „Jednou.“

„Možná bys měl,“ odpověděla Ruby, aniž vzhledla.

„Možná to udělám.“

„To už jsi řekl.“

„Jo. Dobře.“ Oscar slezl ze stolu a Adrian si všiml, že Ruby není jediná, kdo se červená. „Pokud mě omluvíte, musím se postarat o důležité záležitosti v oblasti úklidu. Takže, um... uvidíme se v Centrále. Dobrá práce, lidi.“

Narovnal si uniformu a zamířil rovnou k úklidové četě. Tsunami ho s téměř neslyšeným povzdechem následovala.

Danna si povzdechla. „Ti dva jsou fakt nemožní,“ zamumlala. „Vlastně mě štve všichni čtyři.“

KAPITOLA ČTYŘI

DREAD WARDEN SI POVZDECHL A ADRIAN SEBOU ŠKUBL.

Zapomněl, že tu táta je.

„Tehle věk mi vážně nechybí,“ řekl a jeden z ošetřovatelů mu věnoval chápavý pohled.

„Doktore Grante, můžete vyšetřit i Sketche, až budete mít chvílku?“

„Mně nic není,“ řekl Adrian. „Nemrhejte na mě časem. Soustřeďte se na Ruby a Dannu.“

„Adriane...“ začal Dread Warden.

„Vážně, tati, jenom mě ošplíchla řeka. Zdaleka to není tak, že bych se málem utopil. Nelam si s tím hlavu.“ Pro větší efekt se zazubil. Poslední dobou měl štěstí, vážnější zranění ho nepotkalo od doby, co si začal tvořit tetování, která mu dodávala Sentinelovu moc. Rozhodně nepotřeboval, aby si lékař všiml zvláštních vzorů vytetovaných do kůže a začal se vyptávat. Hlavně jeho tátů.

„Dobře,“ řekl Dread Warden. „Vrátíme se všichni do Centrály,“ pohlédl ke shromáždění novinářů a blikajícím fotoaparátům, „a začneme vymýšlet, co řekneme jim.“

„Počkat, počkat, počkat!“ zvolala Danna, když dva asisten-

ti vyrazili k sanitce i s ní na lůžku. Zvedla se na loktech. „Já nikam nejdu, dokud nám někdo neřekne, co se stalo. Adrian zmizí a nikdo se s ním nemůže spojit, pak se objeví Sentinel, Hawthorn uteče a teď tvrdíte, že je Sentinel možná mrtvý? A co to má znamenat, že Adriana ošplíchla voda?“ Natáhla k němu prsty, jako by měla sto chutí ho popadnout a zatřást jím, kdyby byl v dosahu. „Co jsi dělal?“

„Pronásledoval jsem Sentinela a potom, co ho Hawthorn hodila do řeky, jsem čekal, jestli nevyplave.“ Pokrčil rameny a ulevilo se mu, že tentokrát to vážně znělo *uvěřitelněji*.

„Všichni dostanete podrobnější informace, až vás pustí z ošetřovny,“ řekl Dread Warden. Luskal prsty a reptající Dana s Ruby byly naloženy do sanitky.

„Novo?“ pokračoval Dread Warden. „Chci si soukromě promluvit s Adrianem. Můžeš jít pomoci Oscarovi a Tsunami s informativní schůzkou.“

Nova se podívala na skupinu a všimla si tam Magpie. Zastavila se znechuceně.

„No, radši pojedu domů, než se ty historicky ještě více zveličím. Ráda bych to strýčkovi povyprávěla sama, než to uslyší z třetí ruky.“ Znovu přešla pohledem po Adrianových mokřých šatech a Adrian se bezděky narovnal.

„Jsem... ráda, že jsi v pořádku,“ řekla a znělo to, že je téměř nespává z toho, že to přiznává. „Na chvíli jsi nás dost vylekal.“

„Jsme superhrdinové,“ odpověděl. „Nedělali bychom svou práci pořádně, kdybychom lidi čas od času nevylekali.“

Nova neodpověděla, ale výraz jí změkl. Otočila se a zamířila zpátky k řece. Adrian věděl, že to má domů daleko, a chystal se na ni zavolat, jestli nechce počkat. Třeba by pak mohli jet společně transportem. Jenže z něj žádná slova nevyšla. Věděl, že by to odmítla.

Stejně většinu jeho nabídek odmítá, tak jaký by to mělo smysl?

Mírně svěsil ramena.

„Pokud jde o to...“ ozval se táta.

Adrian se k němu otočil. Dread Warden si z tváře sloupil černou domino masku a celý se proměnil. Nešlo jen o kostým. Změna se týkala i toho, jak se najednou uvolnil a ironicky zvlínil rty. Tam, kde před chvílí stál Dread Warden, slavný superhrdina a zakladatel Renegátů, byl teď jen Simon Westwood, ustaraný rodič.

„Pokud jde o co?“ zeptal se Adrian.

„K naší práci superhrdinů nepatří čas od času lidí *děsit*.“

Adrian se zasmál. „Nemáme to sice napsané v popisu práce, ale prosím tě... To, co děláme, je nebezpečné.“

Simonův tón ztvrdl. „Máš pravdu. A právě proto, že je to nebezpečné, je nesmírně důležité, aby naše jednání nikdy neklouzlo k *lehkovážnosti*.“

„Lehkovážnosti?“

„Ano, lehkovážnosti. Nemůžeš si jen tak opustit svůj tým, Adriane. Proč si myslíš, že vás vůbec zařazujeme do týmů? Je vaše povinnost dohlížet jeden na druhého, a to tví kolegové dělat nemohou, pokud nevědí, kde jsi.“

„Všichni jsme sledovali stejný cíl,“ mávl Adrian směrem, kudy odešla Nova. „Nova za Hawthorn taky běžela.“

„Ano, záliba Novy McLainové v ukvapených rozhodnutích je dobře zdokumentována, a abych byl naprosto upřímný, doufal jsem, že pokud bude trávit více času s tebou a tvým týmem, tak z toho vyrostete.“ Simon si stáhl z ramen plášť. „Navíc v tomhle konkrétním případě není tvoje přirovnání fér. Nově pořád hlídala záda Danna, zatímco u tebe neměl nikdo ani ponětí, kam jsi šel. Tohle se ti nepodobá, Adriane, a musí to skončit.“

„Snažil jsem se dohonit Novu a Hawthorn. Nebyl jsem si jistý, kterým směrem se vydaly, takže mi chvíli trvalo, než jsem je našel, a pak se stala ta věc se Sentinelem, která mi

překazila plány, ale..." Promnul si kůži v týle. „Není to přece tak, že jsem na celé odpoledne utekl do kasina a nikomu nic neřekl. Dělal jsem svoji práci!“

„Nechci se o tom hádat,“ řekl Simon. „Jsi dobrý týmový vůdce a jsme na tebe opravdu pyšní. Jen ti chci připomenout, že u Renegátů nemají osamělí vlci co dělat. V *hrdinství* není místo pro slovo *já*.“

Adrian se zhoupł na patách. „Tohle jsi v sobě držel dlouho, co?“

„*Strašně dlouho*,“ řekl Simon a tvář se mu rozjasnila úsměvem. „Dokonce si myslím, že tuhle hlášku říkávala už tvoje máma.“

Adrian se zasmál. „Měla tyhle otřepané průpovídky ráda.“

Přestože jeho matku, statečnou a úžasnou Lady Indomitable, zavraždili, když byl Adrian ještě malý, její laciné hlášky se mu tu a tam vracely. Samy od sebe, ale vždycky tehdy, kdy je nejvíc potřeboval.

Superhrdinové jsou jen tak dobří jako jejich přesvědčení.

Někdy je tou nejsilnější zbraní úsměv.

Pokud pochybujete... leťte.

Jí se to říkalo snadno, vzhledem k tomu, že opravdu dokázala létat. Adrian se ohlédl na úklidovou četku. Kolem Oscara postával asi tucet Renegátů a on jim přehrával souboj s Hawthorn a ostatními Zločinci. Zrovna se oháněl holí po neviditelném nepříteli, v čemž Adrian poznal situaci, jak Oscar sráží k zemi chlápka, který držel jako rukojmí dívku z kavárny.

Copak nepracovali jako tým? A podařilo se jim tu baristku zachránit.

Adrian si svého týmu cenil. Všech si vážil. Dokonce je miloval.

Ale nebyl přesvědčený o tom, že superhrdina nemůže vyrazit do akce sám. Mezi Renegáty možná žádají osamělí vlci nejsou, ale... Sentinel přece není Renegát.

„Takže,“ obrátil se Adrian zpátky k Simonovi, „pokud jste ty a Tsunami hledali Sentinela, kdo pronásledoval Hawthorn?“

„Hugh a Tamaya,“ odpověděl Simon.

Hugh Everhart, Adrianův druhý táta a neporazitelný Kapitán Chromium. A Tamaya Raeová, Thunderbird. Kromě Adrianovy mámy jediná zakládající členka, která dokáže létat.

„Neozvali se?“

Simon zkontroloval komunikátor a zavrtěl hlavou. „Obávám se, že stopa vychladla, než jsme se tam dostali. Ale její komplicové jsou ve vazbě a brzy začneme s výslechem. Ně který z nich zazpívá.“

„Na co asi chtěli ty léky?“

Simon si ztěžka povzdychl. „Z léků, které vzali, se vaří silné opiáty. Pro lidi, kteří jsou ochotní to vyrábět a prodávat, je to hodně lukrativní byznys. A samozřejmě, na každého pouličního dealera, který je prodává, je spousta nemocných pacientů v nemocnicích, kterým se kvůli tomu nedostane pomoci. Ten pytel od Hawthorn obsahoval hlavně léky proti bolesti a farmaceutické firmy těžko připraví novou dávku takhle rychle. Už tak bylo dost těžké vrátit legální výrobu léků aspoň do stavu, v jakém teď je.“ Simon si stiskl kořen nosu. „Naštěstí se tvému týmu podařilo spoustu léků zachránit. Mohlo to dopadnout hůř.“

Adrian by rád kompliment přijal, ale nemohl si pomoci; selhání ho zlobilo mnohem víc, než ho těšil jejich úspěch. Měli Hawthorn zastavit. „Dáš mi vědět, až Hawthorn najdou? Pokud za ní pošlete tým, rád bych...“

„Ne,“ odpověděl Simon. „Pokud ji Hugh s Tamayou dneska nepřivedou, přiřadíme případ jinému týmu. Vy jste utrpěli dost zranění. Vezmete si pár dní volna.“

„Ale...“

„Dost,“ zvedl Simon ruku. „Nebudu o tom vyjednávat.“

„Říkáš to jako můj táta, nebo jako můj šéf?“

„Obojí. A taky jako někdo, kdo má starost o Ruby a Dannu. Potřebují čas na uzdravení, Adriane.“

„Dobře, tak mě nech, abych na tom pracoval aspoň s Oscarem a Novou.“

Simon se poškrábal v tmavých vousích na bradě. „Takže se bude opakovat ta záležitost s Nightmare?“

„Nightmare jsme našli, ne?“

„Málem tě zabili.“

„Jo. Jsem superhrdina, táto. Kolikrát málem zabili *tebe*? A taky si kvůli tomu nestěžuju.“

Simon utrápeně záúpěl. „O co jde teď? Proč ti na Hawthorn tolik záleží? Byla to jen další mise, Adriane. Zastavili jste šest ze sedmi pachatelů. Získali jste *skoro všechny* léky, které ukradli. Vedli jste si dobře.“

„Rád dokončuju, co začnu.“

„To je všechno?“

Adrian se zarazil. „Jak to myslíš?“

„Říkám si, jestli se trochu moc nesnažíš něco dokazovat, po tom všem, co se stalo v zábavním parku.“

Adrian se zamračil. Nesnášel, když mu někdo připomínal, jak to tam pokazil. Pravda, našel Anarchistku známou jako Nightmare, ale také dovolil Detonator, aby si s ním hrála jako s pixelovou postavičkou ze staré videohry. Přehrával si chvíle s Detonator v hlavě snad tisíckrát a snažil se přijít na to, co mohl udělat jinak, aby ji zastavil. Jeho váhání umožnilo Detonator odpálit dvě bomby, které zranily tucty nevinných lidí, a Adrian cítil zodpovědnost za každého z nich.

Byla to Nova, kdo Detonator zastřeli a celý teror tím ukončila. Nevěděl, jak by to dopadlo, kdyby tam nebyla. Měl se víc snažit, aby ji zastavil. Mělo mu dojít dřív, že pokud Detonator zabije, bomby se deaktivují.

Možná se to stalo proto, že mu v mysli rezonovala slova gat-
lonských zákonů. *Zabití protivníka je vždy až poslední možnost.*

Nova poznala, že tahle možnost je už poslední. Udělala, co bylo třeba.

Proč se tak nezachoval on?

„Omlouvám se,“ řekl Simon a stiskl Adrianovi rameno. „Nebylo to ode mě fér. Oba jste to s Novou vzhledem k okolnostem vyřešili dobře. Mrzí mě, že jsi nemohl Nightmare zachránit, ale určitě nikdo z nás nelituje, že už si nemusíme lámat hlavu s Detonator.“

„Zachránit Nightmare?“

Simon povytáhl obočí. „To jsi přece chtěl, ne?“

Adrian trhl rameny a Simonovi klesla ruka. „Chtěl jsem informace o své matce a jejím vrahovi. Myslel jsem, že ji Nightmare může mít. Rozhodně jsem ji nechtěl zachraňovat. No tak je mrtvá – rozhodně to nepovažuji za tragédii.“

„Ano, tak jsem to myslel. A vím, že... bez ohledu na to, kým byla a co provedla, bylo pro tebe její smrt zklamáním. Zklamalo to nás všechny, pokud opravdu měla informace, které by pomohly vyřešit Georgiinu vraždu.“

Zklamání nebyl slovo, kterým by Adrian popsál své pocity ze ztráty spojky s matčíným vrahem. Věděl, že ji nezabila sama Nightmare – na to je moc mladá –, ale byl přesvědčen, že ví, kdo to udělal. Dokonce i teď, několik měsíců poté, co s Nightmare bojoval na střeše během přehlídky, mu v hlavě zněla její slova.

Kdo se ničeho nebojí, nemůže být statečný.

Stejná slova stála na bílé kartičce u matčina mrtvého těla, které spadlo ze sedmi pater.

„Každopádně hledání matčina vraha nevzdávám. Nightmare byla Anarchistka. Pokud něco věděla, tak to možná ví i jiný Anarchista nebo nějaký padouch, který byl zrovna poblíž.“

„Někdo jako Hawthorn?“

Adrian se nesnažil skrýt nechápavý úsměv. „Ona ve měšce působila už v té době? Zatím jsem neměl čas si to ověřit.“

Simon zvedl prst a málem trefil Adriana do nosu. „Zopakuju to už jen jednou, Adriane. Nesnaž se pronásledovat Hawthorn sám. Ani žádného jiného Anarchistu, když už jsme u toho. Rozumíš mi? Je to nebezpečné.“

Adrian si posunul brýle a otevřel ústa, aby promluvil.

„A nesnaž se mi tvrdit, že se superhrdinové mají vrhat do *nebezpečí*.“

Adrian pusu zase zavřel.

„Metodíku jsme zavedli z jasného důvodu,“ pokračoval Simon. „Abychom omezili hrozby a škody. Pokud se doslechneš o Hawthorn nebo jiném zločinci, nahlásíš to a počkáš na další instrukce. Já chci taky zjistit, kdo tvou mámu zabil, ale nehodlám tě přitom ztratit.“

Adrian se přinutil přikývnout. „Já vím, tati. Pokusím se být méně... *lehkomyslný*.“

„Díky.“

Adrian zvlnil rty do tenkého úsměvu a spolkl slova, která chtěl říct doopravdy. Podezření, které v něm bobtnalo už několik týdnů.

Navzdory bombě, která ji měla zabít, navzdory ohromné zkáze, která toho dne postihla dům smíchu v zábavním parku, navzdory tomu, že se sám stal svědkem souboje mezi Nightmare a Detonator... navzdory tomu všemu pochyboval.

Jeho tátové by to nazvali popíráním faktu. Jeho tým by to nazval jeho typickým nezdravým optimismem.

Jenže si nemohl pomoci.

Ve skutečnosti nevěřil, že je Nightmare mrtvá.

KAPITOLA PĚT

ADRIANA I ZBYTEK TÝMU DO KONCE TÝDNE VYNECHALI

z rozvrhu hlídek, aby měli čas „se zotavit ze svých zranění a traumat“, takže nebyl důvod vypravit se do renegátské Centrály v plné zbroji. Normálně by tam nemusel chodit vůbec, jenže toho rána Rada rozeslala obecnou zprávu všem Renegátům v Gatlon City a žádala jejich účast na povinné schůzi.

Byla to podivná zpráva. Adrian si nepamatoval, že by se kdy konala schůzka celé organizace. Někdy se do zákoníku zaváděla nová pravidla a svolávaly se hlídky, aby to společně probraly, nebo probíhala setkání s různými odděleními, třeba s administrativou nebo výzkumem... ale všichni?

Tátové už byli bohužel pryč, když se probudil, takže neměl šanci z nich něco vytáhnout.

Zahnul za roh a musel jít chvíli pod lešením, protože přicházel k Centrále ze severu. Celé ráno bylo zataženo a vršek budovy se ztrácel v mracích, takže to vypadalo, že mrakodrap nikde nekončí.

Adrianovu pozornost zaujalo auto zaparkované u bočního vchodu. Byla to obrněná dodávka s pevnými dveřmi a úz-

kými, tmavými okny. Na boku dodávky stálo: CRAGMOORSKÁ VĚZNICE - PŘEVOZ VĚZŇŮ.

Adrian zpomaloval, až nakonec zastavil. Cragmoor bylo vězení na pobřeží Gatlonu. Postavili ho pro výjimečné zločince, protože většina běžných věznic neměla vybavení na to, aby si poradila s širokou škálou nadpřirozených schopností.

Možná si odvázejí vězně z některé z dočasných zadržovacích cel na Centrále. Převozy se ale většinou prováděly v noci, kdy v ulicích nebyli žádní zvědaví kolemjdoucí.

Adrian pokračoval v chůzi, a když dodávku míjel, nakoukl oknem dovnitř. Vzadu vůbec nic neviděl a sedadla řidiče i spolujezdce byla prázdná.

Adrian neochotně pokračoval k hlavnímu vchodu do budovy, kde se shromažďovaly skupiny turistů a fotily si všechno od otáčivých skleněných dveří přes pouliční značky po místo, kde budova mizela ve vysokých mracích. Adrian se prodral davem a ignoroval lapání po dechu a tiché mumláni. *Nebyl to Adrian Everhart?* Ta sláva mu stejně nepatřila. Lidé se nestarali o Adriana Everharta, ale spíš o syna Lady Indomitable nebo adoptovaného syna Kapitána Chromia a Dread Wardena.

To mu nevadilo. Na pozornost byl zvyklý, zároveň si však uvědomoval, že si ji téměř ničím nezasloužil. Protlačil se otáčivými dveřmi a usmál se na známé Renegáty a boдрého Sampsona Cartwrighta u informačního pultu. Podíval se do lobby, jestli tam nenajde Oscara nebo Novu, ale nikde je neviděl, a proto zamířil po točitém schodišti k visutému můstku vedoucímu do Maxovy karantény.

Max byl během dne skoro pořád uvnitř skleněné galerie, kde pracoval na detailním skleněném modelu Gatlon City, nebo koukal na televizi dole v lobby. Toho dne však nebyl k nalezení. Asi je vzadu v soukromé ubikaci zastrčené za ohrazenou rotundu.

Adrian zvedl ruku a zaklepal na stěnu.

„Hej, Bandito, to jsem já. Jsi...“

Max se najednou objevil a stál jen pár centimetrů před Adrianem na opačné straně skleněné stěny. Adrian vyjekl, uskočil a narazil do zábradlí můstku.

„Proboha, Maxi, nedělej to.“

Max se rozesmál. „To je výraz!“

Adrian se zamračil a odrazil se od zábradlí. „Moc chytré. Určitě jsi jediný neviditelný Výjimečný, který tohle *kdy* komu udělal.“

„Originalita se přeceňuje,“ řekl Max a uhladil si pískové plavé vlasy dozadu, ale ty se hned zase rozježily. Přihloupý úsměv mu z tváře nezmizel. „A fakt to stálo za to.“

Jak se Adrianův tep vracel do normálu, začal se usmívat, a dokonce zavrtěl hlavou. Maxovi bylo teprve deset let, ale dokázal být na svůj věk nezvykle vážný. Bylo fajn vidět, jak provádí dětinské žertíky a dělá mu to ohromnou radost.

„Jsem rád, že trénuješ,“ řekl Adrian.

„Neviditelnost už mi začíná slušně jít. A k tomu jsem spojil penci s niklákem, což je bezva, protože se dvěma různými kovy je to těžší. Ale tvoje schopnosti?“ Max udělal kyselý obličej.

„Včera jsem nakreslil červa, asi tak pět sekund se kroutil a umřel. To přece není možný. Červa umí namalovat i dvouleté dítě.“

„Moc mých schopností jsi nedostal,“ souhlasil Adrian. „Je možné, že víc už toho s kresbami nenaděláš.“

Max zabručel něco, čemu Adrian nerozuměl.

Chlapec se narodil se vzácným darem absorpce moci, což znamenalo, že mohl ukrást sílu jakémukoliv Výjimečnému, který se k němu přiblížil, a proto mu také Adrian kdysi dávno dal přezdívku Bandita. Většinu svých schopností získal, když byl ještě miminko: manipulaci s kovem a sluchová-

ní hmoty zdědil po rodičích, kteří byli členy padoušského gangu; neviditelnost získal od Dread Wardena; během bitvy o Gatlon dokonce přejal schopnost telekineze od samotného Ace Anarchisty. Max byl tehdy ještě moc malý na to, aby si to pamatoval. Naposledy získal stín Adrianových schopností, když Adrian vytáhl Novu z karantény, která měla Maxe držet od ostatních Renegátů. Max tvrdil, že poslední dobou méně spí, takže nejspíš pochytil i ždíbec Noviny síly, ale neměl zájem zůstatvat čtyřicet hodin denně vzhůru, i kdyby mohl. Už tak se ve svém vyhnanství dost nudil.

Celé roky se svými schopnostmi experimentoval jen tajně a nesvěřil se s nimi ani Adrianovi. Proto ho překvapilo, když zjistil, že je Max mnohem talentovanější, než si všichni mysleli, a to hlavně díky samostatnému tréninku. Adrian věděl, že se Max kvůli své moci cítí provinile. Měl pocit, že na ni nemá právo. Poslední dobou však trénoval mnohem víc, a dokonce občas i něco ukázal, z čehož měl Adrian radost. Maxe bral jako svého mladšího brášku a nesnášel představu, že má špatné svědomí kvůli něčemu, co nemůže ovládat. Žádný Výjimečný by se neměl cítit provinile za to, co dokáže.

„Kde je Turbo?“ zeptal se Adrian a přelétl pohledem město pod Maxovými nohama.

„Nahoře na Obchodní věži,“ ukázal Max na jeden z nejvyšších skleněných mrakodrapů. „Udělal jsem mu tam pelíšek a on tam teď pořád spí. Klidně jsi ho mohl udělat zčásti jako lenochoda.“

Před pár týdny Adrian nakreslil maličkého dinosaura, velociraptora, aby Nově dokázal, že z něj Max nevysál všechny schopnosti. Stvořeníčko na nějakou dobu zmizelo a druhý den se nečekaně objevilo v krabici se sušenkami v koutku s kávou v lobby. Způsobilo značný zmatek a vyvolalo spoustu křiku; někdo zavolal údržbáře, kteří s koštětem honili příšerku dobrých dvacet minut, než se o tom Adrian doslechl a při-

znal, že dinosaurus patří k jeho výtvorům. Max ho poprosil, jestli si ho může nechat, a tak získal mazlíčka velikosti palce.

„Jíst, spát, lovit,“ odvětil Adrian. „To jsou všechny dinosauří instinkty, o kterých vím, takže víc už toho dělat asi nikdy nebude.“

„Lovem nejspíš myslíš užírání zbytků masa od večere. Mimochodem,“ mávl Max kamsi za Adrianovo rameno, „víš, že jsi mrtvý?“

Adrian se otočil k obrazovkám, které přehrávaly záběry, jak Sentinel letí přes palubu a mizí pod vodou. Nahrál je Novin vylepšený binokulár a byla to nejčistší nahrávka Sentinela, jakou se kdy podařilo získat.

„Bál ses?“ zeptal se Adrian.

„Ne.“

„Cože? Ani trošku?“

Adrian věděl, že to chlapec zase popře, ale ten zaváhal a přiznal: „Možná tak na pět sekund, ale věděl jsem, že budeš v pořádku.“

„Díky za důvěru.“ Adrian se rozhlédl kolem, a přestože byl můstek prázdný, ztišil hlas. „Každopádně tady bychom o tom mluvit neměli.“

„Jo, jo,“ odvětil s nezájmem Max. Jako jediný odhalil Adrianovu tajnou identitu – když Adrian skočil přes půlku karantény, aby zachránil Novu. Je vážně škoda, že je tu ten kluk pořád zavřený, protože by z něj byl skvělý vyšetřovatel.

„Řekneš jim to vůbec někdy?“

Adrian polkl. Snažil se podívat se Maxovi do očí, ale ten pořád sledoval zprávy.

„Chci jim to říct pokaždé, když je vidím,“ přiznal. „Ale pokaždé, když je vidím, je to těžší a těžší.“

Nechtěl držet tajemství pod pokličkou tak dlouho. Na začátku se těšil, až tátům řekne o svých tetováních a jak je umí použít, aby si přidal nové schopnosti, jenže pak se mu to vy-

mšlo z rukou. Jako Sentinel porušil spoustu pravidel. Ohrozil životy civilistů. Zničil veřejné budovy a část infrastruktury. Prohledal soukromou nemovitost bez důkazu o přestupku, který Renegáti vyžadovali. Používal hrubou sílu proti zadrženým zločincům, když možná – možná – mohl najít jiný způsob, jak to udělat tak, aby jim neublížil. A seznam pokračoval.

Ničeho z toho však nelitoval. Porušení pravidel mu umožnilo vykonat hromadu dobrého. V posledním měsících chytil úplně sám sedmnáct zločinců včetně dvou Výjimečných. Zastavil zloděje aut, vykradače domů, drogové dealery a spoustu dalších. Sice přitom několikrát porušil pravidla, ale pořád byl superhrdina.

Měl však pocit, že to tátové tak neberou. Co udělají, až na jeho tajnou identitu přijdou? Pokud mu dají milost, přestože jiní by za tohle byli zatčeni, bude to nehorázné přehlížení zákonů Rady. Jejich zákonů.

Adrian je nechtěl do téhle pozice postavit. Nechtěl, aby se museli rozhodovat mezi ním a Renegáty. A aby řekl pravdu, třeba ani sám nechtěl vědět, jak by se rozhodli.

„Možná...“ začal Max tiše, „možná jim to už říkat nemusíš.“ Mávl k televizi. „Vzhledem k tomu, že je Sentinel mrtvý.“

Adrian zamrkal. Nenapadlo ho, že tohle může znamenat konec jeho alter ega, ale... Max má pravdu. Je to snadné řešení. Jestli se už v Sentinela nikdy nepromění, všichni si budou myslet, že se utopil. Nikdo se to nemusí dozvědět.

Jenže při představě, že už se nikdy nestane Sentinelem, se mu stáhl žaludek. Renegáti nestačí. Gatlon City ho potřebuje.

„Myslíš, že by to tak bylo nejlepší?“ zeptal se.

„Bylo by to tak nejjednodušší,“ odpověděl Max. „A taky... by mě to hrozně zklamalo.“

Adrianovi cukl koutek úst. „Tak to by mě mrzelo nejvíc.“

Max si povzdechl. „Žádný Sentinel, žádné hlídky... budeš se děsně nudit.“

Adrian se slabě pousmál. „To není úplně pravda. Mám nějaký nápad, jak čas vyplnit.“

Max se zatvářil zvědavě a Adrian se naklonil blíž ke sklu. „Venku jsou pořád tři Anarchisté, že? Queen Bee, Cyanide a Phobia. Sice nebudu v oficiálním vyšetřovacím týmu, ale s takovým množstvím volného času můžu podniknout vlastní průzkum.“

„Našly hlídky v těch opuštěných tunelech něco?“

Adrian zavrtěl hlavou. „Ne. Ale oni tam někde jsou.“

A protože stopa po Nightmare vychladla – kvůli její možné smrti a tak –, potřebuje Adrian získat nový směr, pokud chce někdy najít matčina vraha. Anarchisté jsou nejlepší šance, že ho přivede před spravedlnost.

Adrianův komunikátor zabzučel příchozí zprávou. Klepl na obrazovku a na paži se mu rozvinula Oscarova zpráva.

RUBY PRÁVĚ PROPUSTILI Z NEMOCNICE. JDEME DO ZASEDAČKY. OZVALA SE TI NOVA?

„Musím jít,“ řekl Adrian. „Rada dneska svolala všechny na zasedání. Ty asi nevíš, co se děje, že ne?“

Maxův výraz se podivně vyprázdnil. „Možná jo,“ řekl.

„Ale?“

Max zavrtěl hlavou. „Ale spíš se pletu. Nevím. Přijď mi říct, až bude po všem, jo?“

„To by šlo.“ Adrian vytáhl ze zadní kapsy nový fix – náhradu za ten, který mu vypadl v řece – a načrtl na skleněnou stěnu žízalu. Protlačil ji dovnitř a poslal svíjející se stvoření rovnou do Maxovy otevřené dlaně.

„Svačinka pro Turba, až se probudí.“

Oscara, Ruby a Dannu našel v chodbě před velkou zasedačkou. „Propustili tě,“ usmál se.

„Já vím!“ vyhrkla Ruby a šťastně rozhodila ruce. „Měla jsem jít domů už včera, ale pořad dodržujou tu zastaralou čtyřiaadvacetihodinovou ochrannou lhůtu. Nechápu, proč si doktoři myslí, že znají naše síly líp než my. Babička málem umřela strachy.“

„Vypadáš dobře,“ řekl Adrian a podíval se jí na nohu, která byla naposledy celá pokrytá krystaly. Ruby na sobě měla džínové šortky a po ráně nebyla ani stopa. Ani po obvazech.

„Být obrostlá zdivočelou skalní formací je sice bezva, ale mám tě radši bez ní.“

„Ach jo, teď se budu červenat,“ povzdychla si Ruby, ale stačilo se podívat na její pihovatou tvář a hned bylo vidět, že k červenání má daleko.

Zato Danna se při každém pohybu ošívala a zpod rukávu jí vykukoval bílý obvaz.

„Nelituj mě,“ řekla, než Adrian stačil cokoliv podotknout. „Docela se mi ta image, že jsem neustále v obvazech, zalíbila. Ber to jako módní vyjádření.“

„Vyjádření, že jsi hrozná drsňačka?“ zeptal se Oscar.

„Že se vůbec ptáš,“ zašklebila se na něj. „Ty rány jsou hluboké a nebyly čisté, ale za pár dní budu v pohodě. Navíc v porovnání s popáleninami od Sentinela jsou to jen škrábnutí.“

Adrian sebou škubl a doufal, že si toho nikdo nevšiml.

Nakonec mu nepřipadalo nejdívnější, že se kamarádům rány tak rychle zahojily – Renegáti zaměstnávali nejlepší výjimečné léčitely na světě –, ale že si všichni oblékli civilní šaty. Dokonce i Oscar měl na sobě košili a vestičku a rukávy vyrolované nad předloktí.

Společně vypadali téměř.... normálně. Byla to docela příjemná změna.

„Ach! Než na to zapomenu...“ Ruby vytáhla z kapsy hrst kartiček. „Všichni jste zváni.“

Adrian si od ní kartičku vzal a otočil ji na druhou stranu. Byla to pozvánka na každoroční Olympiádu parťáků, která se konala toho víkendu v městském parku.

„Olympiáda parťáků, paráda,“ zaradoval se Oscar. „Zrovna jsem si říkal, že dělat superhrdinu je hrozný stres. Dělat parťáka zní mnohem pohodověji.“

„Škoda, že to není soutěž pro Výjimečné,“ řekla Ruby. „Zúčastní se jí moji bratři. Vždycky mi záviděli, že jsem úplně skvělá a středně slavná superhrdinka a všechno to okolo. Jsou na mě hrdí, ale závidí mi.“

„Počkej. Ty jsi superhrdinka?“ předstíral Oscar šok. Pak k ní nahnul a zamrkal. „Věděla jsi, že jsem vždycky toužil, aby mě zachránila superhrdinka?“

Ruby se rozesmála a odstrčila ho, ale lehce zružověla.

„Ty jsi příšerná dáma v nesnážích, Oscare.“

Danna převrátila oči v sloup.

„Pokud přijdete, získám spoustu sesterských bodů,“ dokončila Ruby myšlenku. „A než se zeptáš, Oscare, tak ano, budou tam foodtrucky.“

Oscar souhlasně zvedl palec.

Adrian si pozvánku prohlížel. Ještě nikdy na Olympiádě parťáků nebyl – vesměs šlo o pár jednoduchých soutěží pro nevýjimečné děti. Sám by si to na sobotní odpoledne rozhodně nenaplánoval, ale třeba to bude zábava.

„Mám i pozvánku pro Novu,“ řekla Ruby. „Viděli jste ji už dneska?“

„Zatím ne.“ Adrian mrkl na komunikátor. Do zasedání zbývalo deset minut.

Pohlédl na otevřené dveře, kde se to hemžilo stovkami čekajících Renegátů.

„Nešla už dovnitř?“

„Dívali jsme se,“ odvětila Danna. „Není tam po ní ani stopy. Asi bychom si měli jít sednout, než se to tam zaplní.“

„Podržíme jí místo,“ navrhla Ruby. „Nevíte někdo, proč nás svolali?“

„Myslíte, že to má něco společného se včerejškem?“ zeptal se Oscar.

„Jako ohledně toho, že je Sentinel mrtvý?“ nadhodil Adrian.

Když se vydali ke dveřím, Oscar se na něj zvláště podíval. „Ne. Myslím ohledně toho, že Hawthorn utekla se všemi těmi léky.“

„No jasně,“ řekl Adrian a zrozpáčitěl, že se hned zmínil o Sentinelovi. „Třeba už vyslechli její komplice a něco zjistili.“

„Lidi!“

Adrianovi se srdce rozbušilo rychleji. Běžela k nim Nova a tváře měla zružovělé.

„Díkybohu,“ vyhrkla bez dechu. „Všimla jsem si té zprávy teprve před hodinou. Běžela jsem celou cestu z Wallow... teda kolem Wallowbridge. Už jsem si myslela, že to nestihnu.“ Prudce se zarazila, protože jí Ruby vrazila pod nos pozvánku.

„Co to je?“

„Moji bratři soutěží na Olympiádě parťáků.“

Nova se ušklíbla – Adrian věděl, že zareagovala instinktivně. Než však stihla cokoliv namítnout, vložil se do toho Oscar.

„Neděs se. Budou tam foodtrucky.“

Nechuť v její tváři okamžitě nahradil pobavený úsměv. „Tak v tom případě...“

Setkala se s Adrianovým pohledem a on se na kratičký okamžik zabýval jen tím, jak má modré oči ještě jasnější než obvykle – díky čerstvému rannímu vzduchu, rozcvičce a snad i dobrému odrazu světla od podlahy...

Vážně si musí takové věci vytlouct z hlavy.

Nova popadla pozvánku a nakoukla do zasedačky. „Víme, co se děje?“

„Nemáme páru,“ řekla Danna a mávla rukou. „Ale radši pojďme dovnitř, než nám zaberou všechna dobrá místa.“

KAPITOLA ŠEST

NOVA V HLAVNÍM KONFERENCEČNÍM SÁLE RENEGÁTSKÉ CENTRÁ-

ly nikdy nebyla. Ostatní říkali, že se moc nepoužívá. Oscar se jednou zmínil o každoročních zasedáních, kde Rada všechny k smrti znudila statistikami úspěchů za uplynulých dvanáct měsíců a dlouhými diskuzemi o budoucích prioritách. Když jí to vykládal, snažila se tvářit soucitně: to je hrůza, taková nuda, jak to může někdo vydržet? Ve skutečnosti by byla štěstím bez sebe, kdyby tam mohla taky sedět a vyslechnout si plány Rady pro Gatlon na příští rok.

Danna je zavedla do místnosti, kde se nacházelo pódium a před ním stovky plastových židlí vyrovnaných do řad. Dovnitř proudili další a další Renegáti a sedačky se rychle plnily. Nova se snažila odposlouchávat tlumené rozhovory, ale zdálo se, že zbytek organizace je ze schůzky stejně zmatený jako její vlastní tým.

Byla Renegátkou už několik měsíců, ale pořád se cítila nesa, když kolem ní bylo tolik superhrdinů najednou. Uklidňovala se pozorováním – počítala východy, hledala, které objekty v místnosti by se daly použít jako zbraně, zvažovala potenciální hrozby a vymýšlela si únikovou cestu, kdyby se něco stalo.

Nic se však nestalo. Začínala mít pocit, že všechny její přípravy jsou zbytečné – Renegáti neměli o jejích pravých motivech o nic větší zdání než v den, kdy přišla na zkoušky. Stejně se však nedokázala uvolnit. K odhalení její identity by stačilo sebemenší uklouznutí. Jediné malé vodítko by mohlo tuhle šarádu ukončit. Pokud poleví v ostražitosti, může útok přijít kdykoliv.

Vyčerpávalo ji být pořád opatrná a přitom se chovat, že sem patří, ale byla zvyklá pohybovat se na hraně. Nedovedla si představit, že by to bylo jinak, minimálně ne tady v Centrále.

„Támhle je pět židlí u sebe,“ všimla si Danna a ukázala k řadě nedaleko od pódia. Vydala se k nim, aby je zabrala.

„Novo McLainová?“

Nova se prudce otočila. Davem se k ní prodíral Evander Wade, obecně známý jako Blacklight, jeden z pěti členů Rady. „Máš vteřinku?“

„No...“ Nova mrkla na Adriana a pak na pódium. Stál tam řečnický pultík s mikrofonom, ale zatím zůstával prázdný. „Así jo.“

„Podržím ti místo,“ řekl Adrian a lehounce, téměř neznamenně se jí otřel prsty o loket, než se vydal za ostatními.

Téměř neznamenně.

Nova si toho díky svým zrádným nervům naneštěstí všimla až moc dobře.

„Chtěl jsem s tebou probrat tu žádost, kterou jsi podala před několika týdny,“ řekl Evander a složil si ruce na prou. Nebyl to obranný postoj, naopak vyzařoval vnitřní sílu. Nova ho takhle viděla stát už mnohokrát – s nohama pevně na zemi a vypnutou hrudí. Na rozdíl od zbytku Rady, který dokázal aspoň občas předstírat, že je normální, Evander nikdy nepřepnul ze superhrdinského stylu. Skutečnost, že už se převlékl do superhrdinské uniformy, to jen potvrdila: černá lycra mu

obtahovala svaly a k tomu měl bílé boty, bílé rukavice a zářivý emblém na hrudi.

Nově ta pompéznost připadala trochu směšná, ale davy chichotajících se dívek, které ho na veřejných akcích neustále pronásledovaly, to zřejmě vnímaly jinak.

„Moje... Žádost?“ zeptala se.

„Ohledně částečného úvazku v oddělení artefaktů.“

„Aha! Tohle. Jasně. Ono se to... pořád zvažuje?“

„Mrzí mě, že nám to trvalo tak dlouho.“ Evander k ní naklonil hlavu, jako by mezi sebou měli nějaké tajemství. „Máš tu dost práce, že?“

„To jo.“

„Ale... no, kdy můžeš začít?“

Nově poskočilo srdce. „Vážně? Hned! Nebo kdykoliv! Kdykoliv budete chtít.“

„Výtečně.“ Evander blýskl úsměvem, až mu pod stočeným rudým knírem zazářily bělostné zuby. „Už jsem o tom mluvil se Snapshot. Je vedoucí oddělení a byla nadšená, že jí budeš pomáhat. Myslím, že si padnete do noty.“

Snapshot. Tu přezdívku Nova znala. Simon Westwood, samotný Dread Warden, se jí o ní zmínil, když říkal, že se Aceova helma nikdy nevystavuje na veřejnosti, ale...

„*Třeba by ses mohla nějak zavděčit lidem z oddělení zbraní a artefaktů. Slyšel jsem, že Snapshot zbožňuje kyselé gumové medvídky.*“

Nova si nebyla jistá, jestli žertuje, nebo ne. Byla si však jistá, že helma Ace Anarchisty někde na tom oddělení je. Většina světa věřila, že ji Kapitán Chromium zničil, ale tu lež vypustila sama Rada. Dokonce před svými kanceláři vystavovali zničenou repliku, ale opravdová helma se skrývala někde v budově a tahle Snapshot pravděpodobně ví, jak se k ní dostat.

„Zůstává tu však jeden zapeklitý problém,“ řekl Evander.

„Vážně?“

„Je to vlastně částečně důvod, proč jsme tak dlouho váhali. Někteří lidé,“ –předstíral, že kašle, a mezi kašláním ze sebe vypravil jméno Tamaya – „se báli, že ti toho nakládáme příliš.“ Mávl k přední části místnosti, kde si spolu pod pódium povídali zbylí čtyři členové Rady. Bylo znepokojivé vidět je všechny v jejich tradičních superhrdinských kostýmech, pláštích a maskách. Novu díky tomu ještě víc zajímalo, o čem tahle schůze bude.

„Možná to nevíš, ale Tamaya na nás tlačí, abychom navrhli pracovní zákony pro město už dobrých... já nevím, šest let? S ohledem na ostatní záležitosti to nemá zrovna nejvyšší prioritu, ale všichni máme své srdcové projekty. Každopádně si uvědomujeme, že jsi momentálně u hlídky, a chceme, abys tam zůstala. Navíc ti bylo přiřazeno vyšetřování a sběr dat pro nadcházející akvizice, a to už je hodně práce. Rozhodně nám musíš říct, když toho na tebe začne být moc. Pokud si budeš chtít vzít volno nebo omezit pracovní hodiny nebo tak něco, tak za mnou přijď... nebo běž za Snapshot a já to s ní proberu. Hlavně pro všechno na světě prosím,“ ztišil hlas, „si nechod stěžovat za Tamayou, dokud to nesdělíš mně, protože ona by pak tvrdila, že mi to říkala, a o to nikdo nestojí, chápeš?“

Nova na něj jen zírala. „Toho se vážně nemusíte bát. Já se na tu práci moc těším. Věřte mi, chci pomáhat tolik... no, kolik budete potřebovat. Mám hrozně moc volného času a ráda ho využívám na něco produktivního.“ Vesele se zazubila a bylo to mnohem snazší díky tomu, že neřekla jedinou lež. Vzhledem k tomu, že vůbec nespala, měla *opravdu* spoustu volného času a získat přístup do oddělení artefaktů by byl velmi produktivní způsob, jak ho strávit.

„To rád slyším,“ řekl Evander a poplácával ji po zádech tak energicky, až se překvapeně zapotácela. „Adrian věděl, co dělá, když si tě při zkouškách vybral. Ten kluk má skvělou intuici.“ Ustoupil a namířil na ni prsty, jako by střílel z pistole.

„Zítرا ráno se přihlas na oddělení artefaktů. Dám Snapshot vědět, že tam přijdeš.“

Nově vlil rozhovor do žil novou energii.

Všechny její předchozí pokusy zjistit víc informací končily ve slepé uličce, až měla chuť do něčeho praštit. Ona měla být špiónkou. Měla být tajnou zbraní Anarchistů. A teď dostane přístup k Aceově helmě a začne plánovat, jak ji získat zpátky.

Než se stačila vrátit ke svému týmu, většina lidí si už našla místa.

„Co Blacklight chtěl?“ zašeptal Adrian, když vklouzla na židli mez něj a Dannu.

„Chtěl vědět, jestli mám pořád zájem o tu další práci v oddělení artefaktů,“ odpověděla. „Začínám zítra.“

Adrian se zatvářil překvapeně a také poněkud zklamaně. „Artefakty? Ale... ale co...“

„Na hlídky budu chodit pořád. Nezapomeň, že mám denně o dost víc volného času než vy.“

Adrian přikývl, ale v očích ukrytých za brýlemi se mu kmitl ustaraný výraz. Nova přesně věděla, na co myslí. To, že nikdy *nespí*, neznamená, že by neměla alespoň občas *odpočívat*. Tenhle argument slyšela často. Jenže lidé, kteří potřebovali spát a odpočívat, nechápali, jak dokáže být nedostatek vyžití frustrující. Potřebovala pohyb a mít co na práci. Potřebovala se nějak zabavit během dlouhých hodin, kdy zbytek světa spal, aby zahнала úzkost, která ji pronásledovala, a neustálé obavy, že toho nedělá dost.

„To je v pořádku,“ podotkla. „Já to dělat chci.“ Vzpomněla si, jak se Adrian lehce dotkl jejího lokte, a rozhodla se, že mu položí dlaň na koleno. Jenže i když jí mozek říkal, že je to dobrý nápad, a ruka se vážně zvedla, na půli cesty si to částečně rozmyslela, stočila dlaň v pěst a nešikovně klepla Adriana do stehna. Pak dala bleskově ruku zpátky do klína.

Adrian sražil obočí a nechápavě se na svou nohu po-
díval.

Nova si odkašlala a přála si, aby se místo věčného bdění
radši na povel dokázala přestat červenat.

Do mikrofonu kdosi zaklepal a v reproduktorech to za-
dunělo. Pět členů Rady už stálo na svých místech: Evander
Wade, Kasumi Hasegawa, Tamaya Raeová, Simon Westwood
a Hugh Everhart.

Hugh přistoupil k mikrofonu. Přestože Rada předstírala,
že mezi nimi neexistuje hierarchie, většina lidí cítila, že Hugh
Everhart – neporazitelný Kapitán Chromium – je hlavou celé
organizace. To on porazil Ace Anarchistu. To on přetáhl na
svou stranu bezpočet Výjimečných a bojoval proti zločincem-
kým gangům, které tehdy ovládaly město.

A byl také z celé Rady tím, kdo si nejvíce zasloužil Novin
hněv. Pokud měl vůbec někdo zachránit její rodinu, kterou
před deseti lety vyvraždili, byl to Kapitán Chromium.

Jenže on těm vraždám nezabránil. Když ho potřebovala
nejvíc, nepřišel.

„Děkujeme, že jste sem dneska všichni dorazili,“ řekl
Hugh. Uniformu měl tak obtaženou kolem těla, až to vypa-
dalo, že snad posiluje i krční svaly. Klasické kostýmy byly ur-
čeny na zvláštní příležitosti – velké oslavy a velká oznámení.
Naznačovaly, že Rada dnes nejsou jen vůdci organizace. Jsou
to superdinové, kteří chrání svět.

A díky tomu svět ovládají.

„Tuto schůzi jsme chtěli svolat až za několik týdnů,“ po-
kračoval Hugh, „ale vzhledem k nedávným událostem se
Rada dohodla, že musíme jednat okamžitě. Určitě víte, že
se renegátská organizace poslední dobou potýká s problé-
my – počínaje útokem Puppeteera na náš průvod a konče
Detonatořiným vybombardováním zábavního parku Kos-
mopolis.“

Nova si vyměnila pohled s Adrianem, ale jakmile se jejich oči potkaly, oba zrak rychle odvrátili.

„Přidejte k tomu rostoucí kriminalitu a obchodování se zbraněmi a drogami na černém trhu a je jasné, proč po nás veřejnost žádá odpověď. Chtějí vědět, jak plánujeme chránit a bránit své občany tváří tvář těmto hrozbám. Rada dělá všechno, co může, aby je ujistila, že bezpečnost je na prvním místě a že požadujeme jejich podporu a spolupráci, abychom jim mohli sloužit. K tomu vám chci připomenout, že je navýsost důležité, aby všichni Výjimeční, kteří nosí znak Renegátů, dodržovali gatlonské zákony ve službě i mimo ni. Dodržování práva je pro naši pověst nezbytné, ale základní prioritou musí být vždy bezpečnost civilistů. V rámci toho se chci krátce vyjádřit k jednání samozvanců, které jsme v poslední době zaznamenali.“

Adrian začal pokašlávat. Raději zabořil ústa do předloktí.

Nova ho poplácala po zádech a on sebou škuhl. „To je v pořádku,“ zamumlal. „Jenom jsem se... špatně nadechl.“

„Chceme sloužit spravedlnosti,“ pokračoval Hugh, „ale mezi spravedlností a odplatou je tenká hranice. Máme fungující zákony, takže vždy poznáme, ke které straně se musíme přiklonit. Je sobecké riskovat životy nevinných pro vlastní agendu. Je bezohledné ohrožovat civilisty kvůli vlastní slávě. To je směr, kterým se v minulosti ubírali zločinci nebo samozvaní strážci jako ten, který si říká Sentinel. Ale my takové nejsme.“

Adrian se zabořil hlouběji do sedadla. Nova si vzpomněla, jak jednou mluvil o zákonech zavedených Radou a že můžou působit pokrytecky. Během Věku anarchie si totiž sami hrdinové s ohrožováním nevinných životů příliš hlavy nelámali, hlavně pokud nakonec porazili nepřítele. V té době byli Renegáti vyhlášení tím, že páchali obrovské škody, a jejich souboje si často vyžádaly spoustu nevinných obětí.

Tehdy jim to očividně nevadilo. Udělali by cokoliv, aby si zajistili vítězství.

Nova měla někdy pocit, že Renegáti měli s Anarchisty společného víc, než si kdokoli odvážil přiznat.

„Avšak,“ řekl Hugh, „mírumilovné řešení někdy neexistuje. Jsou tu chvíle, kdy musíme zločince zastavit tak rychle a efektivně, jak je to možné, abychom jim zabránili napáchat ještě větší škody. A pokud jeho likvidace neohrozí bezpečnost našich občanů, pak si Renegáti, kteří splnili svou povinnost, zaslouží největší chválu.“

Zhluboka se nadechl a zamračený výraz mu zmizel z tváře. „Proto bych dnes rád jeden takový případ vyzdvihl.“ Prolétl očima dav. „Může prosím povstat Nova McLainová alias Insomnia?“

KAPITOLA SEDM

NOVA SEBOU ŠKUBLA – NEBYLA SI JISTÁ, JESTLI SPRÁVNĚ SLY-

šela. Danna ji plácla po zádech a málem ji srazila ze židle. Když Nova rozpačitě vstávala, dav už tleskal, Tleskala dokonce i Rada a Kapitán Chromium zářil... *hrdostí?*

Nově připadalo, že se ocitla v jednom z těch bizarně zoufalých snů, o nichž jí lidé občas vyprávěli. V jednom z těch, kde vás postaví před nejhoršího nepřítele a vy zjistíte, že jste si ráno zapomněli obléct kalhoty.

Jenže ona nikdy nespí. Tohle není sen.

Pohlédla na Adriana, jehož temný výraz už úplně zmizel a teď se usmíval od ucha k uchu tím širokým, nakažlivým úsměvem, který absolutně nesnášela.

Oscar hrdě zavýskl a Ruby mávala rukama.

Jakmile potlesk utichl, Hugh pokračoval.

„Určitě většina z vás slyšela, jak Nova McLainová během útoku v parku Cosmopolis jedinou milosrdnou ranou do hlavy zlikvidovala Ingrid Thompsonovou, Anarchistku známou jako Detonator. Kdyby zaváhala nebo cíl nezasáhla, vybuchlo by mnohem více bomb a stovky lidí by byly zraněny či zabity. Díky odvaze a rychlému uvažování Novy McLainové nedo-

padla tahle katastrofa ještě hůř. Insomnie, jsme hrdí na to, že patříš k Renegátům.“

Nova se mezi vším tím radostným povykem snažila tvářit potěšeně, ale sama si uvědomovala, že je to spíš grimasa. Nemohla si nevšimnout, že pohled, který na ni Hugh Everhart upíral, byl téměř... otcovský.

Neměl právo být na Novu nebo na cokoliv z toho, čeho dosáhla, hrdý. Právě kvůli němu nemá vlastního otce, který by se na ni takhle díval.

Jsmo hrdí na to, že patříš k Renegátům.

Nově přeběhlo po kůži mravenčení.

Věděla, že by měla jásat – vysloužila si důvěru a respekt nepřátel, přesně jak chtěla. Jak to po ní chtěl Ace. Jenže v tomhle případě ji neobdivovali díky její vychytralosti nebo dvojí tváři. Pochvalu si vážně zasloužila. Toho dne skutečně *byla* Renegátkou.

Detonator byla Anarchistka. Stály na stejné straně. Dlouhou dobu ji Nova dokonce považovala za přítelkyni.

V oné chvíli se však Nova postavila na stranu Renegátů.

Nejenže Ingrid zradila. Ona ji *zabila*. Mohla to nazývat sebeobranou, ale když mačkala spoušť, bylo v tom víc než jen pud sebezáchovy. Bála se o všechny ty děti a rodiny na karnevalu. Zuřila, že ji Ingrid zase podrazila.

Strachovala se o Adriana.

Věděla, že je třeba přinášet jisté oběti, aby se společnost vydala jiným směrem. Věděla, že když Ace rozpoutal revoluci, zemřely tisíce lidí. Jenže Ingrid nedělala nezbytné oběti. Chtěla vraždit.

Nova tam nemohla jen tak stát se založenýma rukama. V minulých týdnech si ten den přehrávala v hlavě snad tisíckrát a snažila se vymyslet, jestli by mohla udělat něco jinak.

Jenže... zabití Ingrid nelitovala.

Nebyla na to pyšná. Pokaždé, když si vzpomněla na to, jak poprvé v životě při mačkání spouště nezaváhala, se jí stáhl žaludek. Měla ta slova v hlavě od chvíle, kdy byla ještě malá a zírala na bezvládné tělo vraha své rodiny.

Zmáčkni spoušť, Novo.

Pak už jen viděla, jak se Ingrid zaklonila a padla mrtvá.

Novu nejvíc překvapilo, jak to bylo snadné. Pokud to z ní udělalo Renegátku, dobře. Věřila totiž, že to z ní udělalo i Anarchistku.

Potlesk utichl a Nova se zhroutila na sedadlo. Tváře měla rudé. O dvě uličky před nimi zachytila pohled Genissy Clarkové a jejích poskoků: Macka Baxtera, Raymonda Sterna a Trevora Dunna. Nebo, jak je znal celý svět, Frostbite, Aftershocka, Stingraye a Gargoyla, kterému Nova s velkým potěšením nakopala zadek během renegátských zkoušek. Všichni čtyři se na ni šklebili a Genissa neskrývala znechucené zakoulení očima, než se zase otočila.

Danna ji taky musela vidět, protože jí na záda udělala obličej. „Závidí,“ zašeptala.

Nova se mdle usmála. Genissin tým patřil mezi Renegáty nejznámější hlídkařské jednotky a ona jimi pohrdala nejvíce ze všech. Nejen proto, že byli krutí a arogantní, ale navíc byli příkladem rozkladu, který přicházel ruku v ruce s velkou mocí superhrdiny. Genissino nepřátelství proto Novu z míry nevyvedlo, naopak; mnohem víc by ji trápilo, kdyby ji Frostbite měla ráda.

Oscar se natáhl přes Adriana a klepl Novu kloubem prstu do brady. „Ještě mám v živé paměti, jak byla nezkušenou rádoby Renegátkou a dostala na zkouškách sodu. A podívejte se na ni teď.“

Nova se odtáhla, ale mračit se na něj nedokázala.

Hugh Everhart si na pódiu odkašlal. „Ještě jedna věc, než se dostaneme k tomu, proč jsme vás sem dnes zavolali: jak jistě